

Bruksela, 26 czerwca 2018 r.
(OR. en)

10295/18

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0397 (COD)

SOC 427
EMPL 348
CODEC 1113

WYNIK PRAC

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Delegacje
Nr poprz. dok.:	10052/18
Nr dok. Kom.:	15642/16 + ADD 1-ADD 8
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Tekst mający znaczenie dla EOG i Szwajcarii) – Podejście ogólne

Delegacje otrzymują w załączeniu tekst powyższego projektu rozporządzenia, co do którego Rada (EPSCO) wypracowała podejście ogólne na posiedzeniu w dniu 21 czerwca 2018 r. Zmiany w stosunku do poprzedniej wersji (załączniki do dok. 10052/18) zaznaczono **wytluszczeniem**.

Projekt

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów
zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania
rozporządzenia (WE) nr 883/2004**

(Tekst mający znaczenie dla EOG i Szwajcarii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 48,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zmodernizowany system koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego zaczął obowiązywać 1 maja 2010 r. na podstawie rozporządzeń (WE) nr 883/2004 i (WE) nr 987/2009.

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

- (2) Rozporządzenia te zostały zaktualizowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w celu uzupełnienia, sprecyzowania i aktualizacji niektórych przepisów rozporządzenia, zwłaszcza w zakresie ustalania mającego zastosowanie ustawodawstwa oraz świadczeń dla bezrobotnych, oraz z myślą o technicznym dostosowaniu odniesień do ustawodawstwa krajowego w załącznikach.
- (3) Z ocen i dyskusji w Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego wynika, że w dziedzinie świadczeń z tytułu opieki długoterminowej, świadczeń dla bezrobotnych i świadczeń rodzinnych powinno się kontynuować proces modernizacji.
- (4) Zasady koordynacji muszą nadszeregować za ich zmieniającym się kontekstem prawnym i społecznym i dalej ułatwiać obywatelom korzystanie z ich praw przy jednoczesnym zagwarantowaniu jasności prawa, sprawiedliwego i równego podziału obciążeń finansowych między instytucjami zainteresowanych państw członkowskich, prostoty administracyjnej i wykonalności przepisów.
- (5) Jeżeli chodzi o stosowanie zasady równego traktowania przewidzianej w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004, należy przestrzegać orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Trybunał dokonał wykładni tej zasady i relacji między rozporządzeniem (WE) nr 883/2004 oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich² w swoich wyrokach w sprawach C-140/12 *Brey*, C-333/13 *Dano*, C-67/14, *Alimanovic*, C-299/14 *Garcia-Nieto* oraz C-308/14 *Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*.

2 Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

- (6) Świadczenia z tytułu opieki długoterminowej nie zostały jak dotąd wyraźnie włączone do zakresu przedmiotowego rozporządzenia (WE) nr 883/2004, lecz co do zasady były koordynowane zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do świadczeń z tytułu choroby, co prowadziło do niepewności prawa zarówno dla instytucji, jak i osób ubiegających się o takie świadczenia. W rozporządzeniu należy stworzyć stabilne ramy prawne, które będą odpowiednie dla świadczeń z tytułu opieki długoterminowej, które będą nadal – jako zasada ogólna – zapewniać koordynację podobną jak w przypadku świadczeń z tytułu choroby i które będą obejmować jednoznaczną definicję i wykaz takich świadczeń.
- (7) [...]
- (8) W dziedzinie świadczeń dla bezrobotnych zasady sumowania okresów ubezpieczenia powinny być stosowane jednolicie przez wszystkie państwa członkowskie.
- (8a) By zapewnić rzeczywisty związek między osobą bezrobotną a rynkiem pracy państwa członkowskiego wypłacającego świadczenie dla bezrobotnych, z wyjątkiem całkowicie bezrobotnych pracowników przygranicznych, o których mowa w art. 65 ust. 2 i 2a rozporządzenia (WE) nr 883/2004, zasady sumowania okresów ubezpieczenia do celów nabycia prawa do świadczenia dla bezrobotnych powinny być uzależnione od spełnienia warunku, że osoba ubezpieczona ostatnio ukończyła nieprzerwany okres co najmniej jednego miesiąca ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek w tym państwie członkowskim, a tym samym przyczyniała się do finansowania systemu świadczeń dla bezrobotnych w tym państwie członkowskim przez uprzednio określony okres. W przeciwnym razie przedostatnie państwo członkowskie, w którym osoba ta ukończyła okres ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek powinno stać się właściwe, jeśli osoba ta ukończyła taki okres w tym państwie członkowskim. W takiej sytuacji rejestracja w służbach zatrudnienia państwa członkowskiego ostatniego ubezpieczenia powinna mieć taki sam skutek jak rejestracja w służbach zatrudnienia państwa członkowskiego, w którym osoba bezrobotna była wcześniej ubezpieczona. W przypadku gdy dana osoba nie ukończyła takiego okresu w tych państwach członkowskich, właściwe powinno stać się państwo członkowskie ostatniego ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek.

- (9) Aby poprawić perspektywy osób bezrobotnych udających się do innego państwa członkowskiego w celu znalezienia zatrudnienia oraz zwiększyć ich szanse powrotu na rynek pracy i rozwiązać problem niedopasowania umiejętności w wymiarze transgranicznym, państwa członkowskie mogą skorzystać z możliwości przedłużenia okresu eksportu świadczeń dla bezrobotnych do końca okresu uprawnienia danej osoby do świadczeń.
- (10) Należy zapewnić większą równość traktowania pracowników przygranicznych i pracowników transgranicznych przez zagwarantowanie im świadczeń dla bezrobotnych w państwie członkowskim ostatniej działalności, pod warunkiem że ukończyli w tym państwie członkowskim okres ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek równy co najmniej trzem następującym po sobie miesiącom.
- (10a) Rynek pracy w Luksemburgu charakteryzuje się pewnymi cechami szczególnymi. Odsetek pracowników przygranicznych w łącznej liczbie zatrudnionych w Luksemburgu jest bardzo wysoki i znacznie przewyższa udział pracowników przygranicznych w sile roboczej innych państw członkowskich. Wprowadzenie nowych przepisów dotyczących pracowników przygranicznych i transgranicznych może nałożyć na organy publiczne służb zatrudnienia w Luksemburgu bardzo duże obciążenia administracyjne ze względu na znaczny wzrost liczby pracowników przygranicznych, dla których staną się instytucją właściwą. Należy zatem przyznać Luksemburgowi dodatkowy okres na wdrożenie, w trakcie którego art. 65 i 86 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz art. 56 i 70 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 obowiązujące przed [data wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx] nadal będą miały zastosowanie, tak aby zapewnić temu państwu członkowskiemu czas potrzebny na podjęcie wszelkich niezbędnych działań przygotowawczych w celu płynnego przejścia od obecnych ram prawnych do nowych przepisów i dostosowania swojego systemu zabezpieczenia społecznego.**
- (11) Aby uwzględnić wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-347/12 *Wiering*, do celów obliczania dodatku dyferencyjnego stosuje się dwie kategorie świadczeń rodzinnych tego samego rodzaju: pieniężne świadczenia rodzinne mające na celu przede wszystkim zastąpienie dochodu niezyskanego podczas wychowywania dziecka i wszystkie inne świadczenia rodzinne.

- (11a) Pieniężne świadczenia rodzinne mające na celu przede wszystkim zastąpienie części lub całości dochodu niezyskanego lub dochodu, którego dana osoba nie może uzyskać podczas okresów przeznaczonych na wychowywanie dziecka służą zaspokojeniu indywidualnych i osobistych potrzeb rodzica podlegającego ustawodawstwu właściwego państwa członkowskiego, zatem można je odróżnić od innych świadczeń rodzinnych, jako że mają one wyrównywać dochody lub wynagrodzenie utracone przez rodzica w czasie wychowywania dziecka, a nie wyłącznie pokrywać ogólne koszty utrzymania rodziny.
- (12) Aby umożliwić terminową aktualizację rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w zależności od sytuacji na szczeblu krajowym, należy przekazać Komisji Europejskiej uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie dokonywania zmian w załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz do rozporządzenia (WE) nr 987/2009. Szczególnie ważne jest, by Komisja przeprowadziła odpowiednie konsultacje podczas swoich prac przygotowawczych, w tym konsultacje na poziomie ekspertów, oraz by konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.³ W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te powinny otrzymywać wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji powinni móc systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (13) W celu wsparcia państw członkowskich w ich wysiłkach mających na celu zwalczanie nadużyć i błędów w stosowaniu zasad koordynacji konieczne jest ustanowienie bardziej liberalnej podstawy prawnej, aby ułatwić przetwarzanie danych dotyczących osób objętych rozporządzeniami (WE) nr 883/2004 i (WE) nr 987/2009. Umożliwiłoby to państwom członkowskim porównywanie danych przechowywanych przez ich właściwe instytucje z danymi innych państw członkowskich w celu znalezienia ewentualnych błędów lub niespójności, które wymagają dalszego dochodzenia.
- (14) [...]

3 Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1–14.

- (15) W celu przyspieszenia procedury weryfikacji i wycofywania dokumentów w przypadkach nadużyć i błędów konieczne jest zacieśnienie współpracy i wymiany informacji między instytucją wydającą dokument a instytucją, która wystąpiła o jego wycofanie. W razie pojawienia się wątpliwości co do ważności dokumentu lub poprawności dowodów potwierdzających, w interesie państw członkowskich i zainteresowanych leży osiągnięcie przez odpowiednie instytucje porozumienia w rozsądnym terminie.
- (15a) W odniesieniu do dokumentów dotyczących ustawodawstwa w dziedzinie zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do posiadacza dokumentu, powinno się sporządzić szczegółową procedurę współpracy w przypadku wątpliwości co do ich ważności. Należy również ustanowić dodatkowe zasady w zakresie działania z mocą wsteczną, w przypadku gdy dokument zostanie wycofany lub poprawiony. Obejmuje to sytuacje, w których zainteresowane państwa członkowskie powinny rozważyć zawarcie porozumienia na podstawie art. 16 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w odniesieniu do części lub wszystkich okresów objętych tym dokumentem.
- (16) Aby zapewnić skuteczne i sprawne funkcjonowanie zasad koordynacji konieczne jest doprecyzowanie zasad określania ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników, którzy wykonują działalność gospodarczą w co najmniej dwóch państwach członkowskich, tak aby bardziej dostosować te zasady do warunków mających zastosowanie do osób wysyłanych do wykonywania działalności gospodarczej w jednym państwie członkowskim.
- (16a) Ponadto należy wzmocnić – poprzez określenie minimalnego okresu wcześniejszego podlegania krajowemu systemowi zabezpieczenia społecznego – powiązanie z systemem zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego pochodzenia pracowników najemnych wysyłanych do innego państwa członkowskiego.

- (17) Należy przyznać Komisji Europejskiej uprawnienia wykonawcze w celu zapewnienia jednolitych warunków wdrożenia art. 12 i 13 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i wdrożenia zasad odzyskiwania należności zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 987/2009. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁴.
- (18) Jeżeli państwo członkowskie nie jest w stanie dokonać w terminie powiadomienia dotyczącego średniego kosztu rocznego na osobę na każdą grupę wiekową w odniesieniu do danego roku referencyjnego, konieczne jest zapewnienie innego rozwiązania, w którym państwo to mogłoby przedstawić należności za ten rok w oparciu o średnie koszty roczne w odniesieniu do roku poprzedzającego opublikowane w Dzienniku Urzędowym. Koszty świadczeń rzeczowych zwracane na podstawie kwot zryczałtowanych powinny być jak najbardziej zbliżone do rzeczywistych wydatków; odstępstwo od obowiązku powiadomienia powinno zatem zostać zatwierdzone przez Komisję Administracyjną i nie powinno zostać przyznane w kolejnym roku.
- (19) Procedurę wyrównawczą mającą zastosowanie w sytuacji, gdy ustawodawstwo państwa członkowskiego stosowano tymczasowo zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 987/2009, należy rozszerzyć również na inne przypadki, gdy instytucja nie jest uprawniona do przyznawania świadczeń lub otrzymywania składek. Ponadto w tym kontekście należy odstąpić od stosowania rozbieżnych przepisów prawa krajowego dotyczących przedawnienia, tak aby późniejsze rozliczenia między instytucjami nie były utrudnione przez niezgodne terminy określone w ustawodawstwie krajowym, przy jednoczesnym ustanowieniu jednego terminu trzech lat, licząc wstecz od rozpoczęcia procedury dialogu, o której mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, tak aby procedura rozstrzygania tego typu sporów nie była niemożliwa.

4 Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (20) Skuteczne odzyskiwanie należności jest sposobem przeciwdziałania nadużyciom i oszustwom oraz ich zwalczania, a także sposobem zapewnienia sprawnego funkcjonowania systemów zabezpieczenia społecznego. Procedury odzyskiwania należności zawarte w tytule IV rozdział III rozporządzenia 987/2009 opierają się na procedurach i zasadach ustanowionych w dyrektywie Rady 2008/55/WE⁵. Dyrektywa ta została zastąpiona dyrektywą 2010/24/UE w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń⁶, którą wprowadzono jednolity tytuł wykonawczy dla środków egzekucyjnych oraz standardowy formularz zgłaszania instrumentów i środków odnoszących się do należności. W trakcie przeglądu dokonanego przez Komisję Administracyjną z uwagi na koordynację systemów zabezpieczenia społecznego większość państw członkowskich uznała za korzystne stosowanie jednolitego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję podobnego do tych, które przewidziano w dyrektywie 2010/24/UE. W celu zapewnienia skuteczniejszego odzyskiwania należności i sprawniejszego funkcjonowania zasad koordynacji zasady wzajemnej pomocy w odzyskiwaniu należności z tytułu zabezpieczeń społecznych powinny zatem odzwierciedlać nowe środki przewidziane w dyrektywie 2010/24/UE.
- (21) Aby uwzględnić zmiany prawne w niektórych państwach członkowskich oraz zapewnić zainteresowanym stronom pewność prawa należy zmienić załączniki do rozporządzenia (WE) nr 883/2004,
- (22) Wiele przepisów niniejszego rozporządzenia może być stosowanych bezzwłocznie, ponieważ nie wymagają dalszego wdrażania, w przypadku niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia należy jednak ustanowić datę rozpoczęcia stosowania, by zapewnić wystarczająco dużo czasu na ich wdrożenie,

5 Dyrektywa Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń (Dz.U. L 150 z 10.6.2008, s. 28).

6 Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 wprowadza się następujące zmiany:

1. [...]

1a. nowy Po motywie 2 dodaje się nowy motyw 2a w brzmieniu:

„(2a) Artykuły 45 i 48 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zapewniają swobodny przepływ pracowników, co wiąże się ze zniesieniem wszelkiej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo, oraz przewidują przyjęcie środków w dziedzinie zabezpieczenia społecznego koniecznych do zapewnienia tej swobody. Ponadto na mocy art. 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej każdy obywatel Unii ma prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, z zastrzeżeniem ograniczeń i warunków ustanowionych w Traktatach i w środkach przyjętych w celu ich wykonania”.

2. [...]

2a. nowy Motyw 5 otrzymuje brzmienie:

„Niezbędne jest, w ramach takiej koordynacji, zagwarantowanie w obrębie Unii równego traktowania zainteresowanych osób przez różne ustawodawstwa krajowe”.

2aa. nowy Po motywie 5 dodaje się nowy motyw 5-a w brzmieniu:

„Jeżeli chodzi o stosowanie zasady równego traktowania przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu, należy przestrzegać orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Trybunał dokonał wykładni tej zasady i związku pomiędzy niniejszym rozporządzeniem a dyrektywą 2004/38/WE w swoich wyrokach w niedawnych sprawach C-140/12 Brey, C-333/13 Dano, C-67/14 Alimanovic, C-299/14 García-Nieto oraz C-308/14 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu”.

3. [...]

4. Motyw 18b otrzymuje brzmienie:

„W podczęści FTL załącznika III do rozporządzenia Komisji (UE) nr 965/2012 z dnia 5 października 2012 r. ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 83/2014 z dnia 29 stycznia 2014 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 965/2012 ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, pojęcie «portu macierzystego» załogi lotniczej i personelu pokładowego zdefiniowane jest jako miejsce wskazane przez operatora członkowi załogi, z którego członek załogi zazwyczaj rozpoczyna i w którym kończy okres służby lub serię okresów służby, i w którym w zwykłych warunkach operator nie odpowiada za zakwaterowanie danego członka załogi”.

5. Motyw 24 otrzymuje brzmienie:

„(24) W świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości świadczenia z tytułu opieki długoterminowej dla osób ubezpieczonych i członków ich rodzin powinny co do zasady nadal być koordynowane zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do świadczeń z tytułu choroby. Przepisy te powinny jednak uwzględniać szczególny charakter świadczeń z tytułu opieki długoterminowej. Niezbędne jest także ustanowienie szczegółowych przepisów regulujących kwestię zbiegu świadczeń rzeczowych z tytułu opieki długoterminowej oraz świadczeń pieniężnych z tytułu opieki długoterminowej”.

5a. nowy Po motywie 24 dodaje się motyw w brzmieniu:

„(24a) Świadczenia z tytułu opieki długoterminowej odnoszą się jedynie do tych świadczeń, których podstawowym celem jest zaspokojenie potrzeb w zakresie opieki w przypadku osoby, która ze względu na upośledzenie spowodowane na przykład podeszłym wiekiem, niepełnosprawnością lub chorobą wymaga przez dłuższy czas znacznej pomocy innych osób w wykonywaniu podstawowych czynności codziennego życia. Ponadto świadczenia z tytułu opieki długoterminowej odnoszą się jedynie do tych świadczeń, które można uznać za świadczenia z zabezpieczenia społecznego w rozumieniu rozporządzenia. W myśl orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, np. w sprawie C-433/13 Komisja przeciwko Republice Słowackiej, świadczenia z zabezpieczenia społecznego to świadczenia przyznawane beneficjentom na podstawie prawnie określonej sytuacji, bez jakiegokolwiek indywidualnej i dyskrecjonalnej oceny osobistych potrzeb wnioskodawców, a zatem świadczenia z tytułu opieki długoterminowej powinny być interpretowane stosownie do tego orzeczenia. Świadczenia z tytułu opieki długoterminowej nie obejmują w szczególności pomocy społecznej ani medycznej. Świadczenia udzielane na zasadzie dyskrecjonalnej, po przeprowadzeniu indywidualnej oceny osobistych potrzeb wnioskodawcy, nie są świadczeniami z tytułu opieki długoterminowej objętymi zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia”.

5b. nowy Po motywie 32 dodaje się motyw w brzmieniu:

„(32a) Do państwa członkowskiego należy podjęcie decyzji, czy zamierza skorzystać z możliwości przedłużenia okresu trzech miesięcy zapewnionego na podstawie art. 64 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia, zgodnie z prawem Unii, w tym z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-551/16 *Klein Schiphorst*”.

6. Po motywie 35 dodaje się motywy w brzmieniu:

„(35-a) Do celów obliczania dodatku dyferencyjnego niniejsze rozporządzenie powinno uwzględniać wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-347/12 *Wiering*, a jednocześnie zapewnić niezbędne objaśnienia i uproszczenia. Z uwagi na szczególny charakter różnych świadczeń rodzinnych w państwach członkowskich należy wyodrębnić dwa rodzaje świadczeń rodzinnych w oparciu o ich główny cel, założenia i podstawę ich udzielania.

(35a) Pieniężne świadczenia rodzinne mające na celu przede wszystkim zastąpienie dochodu niezyskanego, w części lub w całości, lub dochodu, którego dana osoba nie może uzyskać, w związku z wychowywaniem dziecka można odróżnić od innych świadczeń rodzinnych, które przeznaczone są na pokrycie wydatków rodziny. Ponieważ takie świadczenia można by uznać za prawo indywidualne i osobiste, które przysługuje rodzicowi podlegającemu ustawodawstwu właściwego państwa członkowskiego, powinna istnieć możliwość zastrzeżenia ich wyłącznie dla tego rodzica. Takie świadczenia indywidualne powinny być wymienione w części I załącznika XIII do niniejszego rozporządzenia. Państwo członkowskie właściwe w drugiej kolejności może postanowić, że w przypadku zbiegu uprawnień do świadczeń rodzinnych zgodnie z ustawodawstwem państwa właściwego i zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego miejsca zamieszkania członków rodziny zasady pierwszeństwa nie powinny mieć zastosowania do takich świadczeń. Jeżeli państwo członkowskie postanowi odstąpić od stosowania zasad pierwszeństwa, musi to czynić konsekwentnie wobec wszystkich osób uprawnionych znajdujących się w podobnej sytuacji, a także figurować w załączniku XIII część II”.

7. Po motywie 39 dodaje się motyw w brzmieniu:

„(39a) Do przetwarzania danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia zastosowanie ma dorobek prawny UE w zakresie ochrony danych, w szczególności rozporządzenie (UE) 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)”.

8. Po motywie 45 dodaje się motywy w brzmieniu:

„(46) Aby umożliwić terminową aktualizację niniejszego rozporządzenia w celu uwzględnienia sytuacji na szczeblu krajowym, należy przekazać Komisji Europejskiej uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie dokonywania zmian w załącznikach do niniejszego rozporządzenia oraz do rozporządzenia (WE) nr 987/2009. Szczególnie ważne jest, by Komisja przeprowadziła odpowiednie konsultacje podczas swoich prac przygotowawczych, w tym konsultacje na poziomie ekspertów, oraz by konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.⁷ W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te powinny otrzymywać wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji powinni móc systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(47) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i w europejskiej konwencji praw człowieka.

(48) [...]”.

9. W art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) [...]

b) lit. i) pkt 1. ppkt ii) otrzymuje brzmienie:

„i) 1. ii) w odniesieniu do świadczeń rzeczowych zgodnie z tytułem III rozdział 1 – każdą osobę określoną lub uznaną za członka rodziny lub określoną jako członek gospodarstwa domowego przez ustawodawstwo państwa członkowskiego, na terytorium którego osoba ta zamieszkuje”;

7 COM(2015) 216 final.

c) w lit. va) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„va) (i) do celów tytułu III rozdział 1 w odniesieniu do świadczeń z tytułu choroby, macierzyństwa i równoważnych świadczeń dla ojca – świadczenia rzeczowe przewidziane w ustawodawstwie państwa członkowskiego, które służą zapewnieniu, udostępnieniu i bezpośredniemu opłaceniu opieki medycznej oraz produktów i usług stanowiących element dodatkowy takiej opieki lub zwrotowi kosztów takiej opieki;”;

ca) nowy po lit. va) ppkt (i) dodaje się ppkt w brzmieniu:

„(-ii) do celów tytułu III rozdział 1 w odniesieniu do świadczeń z tytułu długotrwałej opieki – świadczenia rzeczowe przewidziane w ustawodawstwie państwa członkowskiego, które służą zapewnieniu, udostępnieniu i bezpośredniemu opłaceniu długotrwałej opieki lub zwrotowi kosztów takiej opieki, o których to świadczeniach mowa w definicji zawartej w lit. vb);”;

d) po lit. va) wprowadza się literę w brzmieniu:

„vb) »świadczenie z tytułu długotrwałej opieki« oznacza świadczenie rzeczowe lub pieniężne, którego celem jest zaspokojenie potrzeb w zakresie opieki w przypadku osoby, która ze względu na upośledzenie wymaga przez dłuższy czas znacznej pomocy innej osoby lub innych osób w wykonywaniu podstawowych czynności codziennego życia w celu wspierania jej osobistej autonomii; obejmuje to świadczenia udzielane w tym samym celu osobie niosącej taką pomoc”.

9(a) nowy W art. 3 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) świadczeń z tytułu choroby i świadczeń z tytułu długotrwałej opieki”.

10. [...]

11. [...]

12. W art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do celów stosowania przepisów niniejszego tytułu osoby otrzymujące świadczenia pieniężne z powodu lub w konsekwencji pracy najemnej lub pracy na własny rachunek uważane są za wykonujące wspomnianą pracę lub działalność. Nie dotyczy to świadczeń z tytułu inwalidztwa, emerytur ani rent rodzinnych, rent z tytułu wypadków przy pracy lub chorób zawodowych ani świadczeń pieniężnych z tytułu długotrwałej opieki przyznanych osobie wymagającej opieki.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

5. Praca w charakterze członka załogi lotniczej lub personelu pokładowego, wykonywana w lotniczym transporcie pasażerów lub towarów, jest uznawana za pracę wykonywaną w państwie członkowskim, w którym znajduje się port macierzysty, zgodnie z definicją zawartą w części FTL załącznika III do rozporządzenia Komisji (UE) nr 965/2012 z dnia 5 października 2012 r. ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 83/2014 z dnia 29 stycznia 2014 r.”.

13. Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Zasady szczególne

1. Osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swą działalność, a która to osoba jest wysłana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie zastępuje innego, uprzednio wysłanego pracownika najemnego objętego niniejszym ustępem ani uprzednio wysłanej osoby pracującej na własny rachunek objętej ust. 2.

2. Osoba, która normalnie wykonuje działalność jako osoba pracująca na własny rachunek w państwie członkowskim, a która udaje się do innego państwa członkowskiego, by wykonywać tam podobną działalność, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej działalności nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie zastępuje innego, uprzednio wysłanego pracownika najemnego objętego ust. 1 ani uprzednio wysłanej osoby pracującej na własny rachunek objętej niniejszym ustępem.

2a. W przypadku gdy pracownik najemny objęty ust. 1 lub osoba pracująca na własny rachunek objęta ust. 2 nie dokończy swojej pracy lub działalności i zostanie zastąpiona przez inną osobę, ta inna osoba nadal podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, z którego została wysłana lub w którym normalnie wykonuje działalność na własny rachunek, pod warunkiem że całkowity czas pracy lub działalności wszystkich tych osób w drugim państwie członkowskim nie przekracza 24 miesięcy i spełnione są inne warunki, o których mowa w ust. 1 lub 2”.

14. W art. 13 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny lub pracę na własny rachunek w jednym państwie członkowskim i jednocześnie otrzymuje świadczenia dla bezrobotnych w innym państwie członkowskim podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego wypłacającego świadczenia dla bezrobotnych”.

14a. nowy Tytuł III rozdział 1 otrzymuje brzmienie:

„Świadczenia z tytułu choroby, opieki długoterminowej, macierzyństwa i równoważne świadczenia dla ojca”

14b. nowy Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Pobyt poza właściwym państwem członkowskim

1. O ile przepisy ust. 2 nie stanowią inaczej, ubezpieczony i członkowie jego rodziny przebywający w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie są uprawnieni do świadczeń rzeczowych, które z powodów medycznych lub z potrzeby długotrwałej opieki stają się niezbędne w czasie ich pobytu, z uwzględnieniem charakteru tych świadczeń oraz przewidywanego czasu pobytu. Świadczenia te udzielane są w imieniu instytucji właściwej przez instytucję miejsca pobytu, zgodnie z przepisami stosowanego przez nią ustawodawstwa, tak jak gdyby zainteresowane osoby były ubezpieczone na mocy wspomnianego ustawodawstwa.

Świadczenia rzeczowe, w tym świadczenia w związku z przewlekłą lub istniejącą chorobą, porodem lub długotrwałą opieką nie są objęte niniejszym artykułem, gdy celem pobytu w innym państwie członkowskim jest uzyskanie tych świadczeń.

2. Komisja Administracyjna ustala listę świadczeń rzeczowych, które, aby mogły być udzielane w czasie pobytu w innym państwie członkowskim, wymagają, z przyczyn praktycznych, wcześniejszego porozumienia między zainteresowaną osobą a instytucją zapewniającą świadczenie”.

14c. nowy Art. 20 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, ubezpieczony udający się do innego państwa członkowskiego w celu uzyskania w czasie tego pobytu świadczeń rzeczowych, o których mowa w art. 1 lit. va) ppkt i) niniejszego rozporządzenia, ubiega się o zezwolenie właściwej instytucji”.

14d. nowy art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

Składki emerytów lub rencistów

1. Instytucja państwa członkowskiego zobowiązana na mocy stosowanego przez nią ustawodawstwa do potrącania składek od emerytów lub rencistów, z tytułu świadczeń z tytułu choroby, długotrwałej opieki, świadczeń z tytułu macierzyństwa i równoważnych świadczeń dla ojca, może żądać i uzyskiwać takie potrącenia, których wysokość ustalana jest zgodnie ze wspomnianym powyżej ustawodawstwem, tylko w zakresie, w jakim koszt świadczeń udzielanych zgodnie z art. 23–26 obciąża instytucję wymienionego państwa członkowskiego.

2. Jeżeli w przypadkach, o których mowa w art. 25, uzyskanie świadczeń z tytułu choroby, długotrwałej opieki, świadczeń z tytułu macierzyństwa i równoważnych świadczeń dla ojca uwarunkowane jest wpłacaniem składek lub podobnych wpłat na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego, w którym zainteresowany emeryt lub rencista ma miejsce zamieszkania, składki te nie są opłacane z tytułu takiego miejsca zamieszkania”.

15. W art. 32 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku gdy członek rodziny ma pochodne prawo do świadczeń zgodnie z ustawodawstwem więcej niż jednego państwa członkowskiego, zastosowanie mają następujące zasady pierwszeństwa:

a) w przypadku praw opartych na różnych podstawach pierwszeństwo jest następujące:

(i) prawa nabyte na podstawie działalności osoby ubezpieczonej jako pracownik najemny lub osoba pracująca na własny rachunek;

(ii) prawa nabyte na podstawie otrzymywanych przez osobę ubezpieczoną świadczeń emerytalnych lub rentowych;

(iii) prawa nabyte na podstawie miejsca zamieszkania osoby ubezpieczonej;

b) w przypadku praw pochodnych nabytych na tej samej podstawie pierwszeństwo ustala się przez odniesienie do miejsca zamieszkania członka rodziny jako do kryterium pomocniczego;

c) w przypadku gdy nie można ustalić pierwszeństwa na podstawie powyższych kryteriów, jako ostateczne kryterium stosuje się najdłuższy okres ubezpieczenia osoby ubezpieczonej w krajowym systemie emerytalnym”.

15a. nowy Po art. 33 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 33a

Świadczenia z tytułu długotrwałej opieki

1. Komisja Administracyjna opracowuje szczegółowy wykaz świadczeń z tytułu długotrwałej opieki, które spełniają kryteria określone w art. 1 lit. vb) niniejszego rozporządzenia, określając, które z nich są świadczeniami rzeczowymi, a które – świadczeniami pieniężnymi, a także to, czy świadczenie udzielane jest osobie wymagającej opieki czy też osobie taką opiekę zapewniającej.

2. W przypadku gdy świadczenie z tytułu długotrwałej opieki objęte niniejszym rozdziałem ma również cechy świadczeń koordynowanych na mocy innego rozdziału tytułu III, państwa członkowskie mogą w drodze odstępstwa koordynować udzielanie takiego świadczenia zgodnie z przepisami tego rozdziału, pod warunkiem że skutek takiej koordynacji jest zasadniczo co najmniej tak korzystny dla beneficjentów, jak gdyby świadczenie było koordynowane jako świadczenie z tytułu długotrwałej opieki na mocy niniejszego rozdziału, i że jest ono wymienione w załączniku XII określającym, który rozdział tytułu III ma zastosowanie.

3. Do świadczeń wymienionych w załączniku XII ma również zastosowanie art. 34 ust. 1 i 3 niniejszego rozporządzenia”.

16. Art. 34 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 34

Zbieg świadczeń z tytułu długotrwałej opieki

1. W przypadku gdy osoba pobierająca świadczenia pieniężne z tytułu długotrwałej opieki przyznane na podstawie art. 21 lub 29 jest jednocześnie i na mocy niniejszego rozdziału uprawniona do ubiegania się o świadczenia rzeczowe z tego samego tytułu od instytucji miejsca zamieszkania lub pobytu w innym państwie członkowskim, a instytucja pierwszego państwa członkowskiego jest także zobowiązana do zwrotu kosztów tych świadczeń rzeczowych na podstawie art. 35, zastosowanie mają ogólne przepisy dotyczące zapobiegania zbiegowi świadczeń określone w art. 10, z następującym wyjątkiem: jeśli dana osoba ubiega się o świadczenie rzeczowe i otrzymuje je, kwota świadczenia pieniężnego zostaje obniżona o koszt świadczenia rzeczowego, który jest lub mógłby być przedmiotem wniosku o pokrycie kosztów przez zobowiązaną do pokrycia kosztów instytucję pierwszego państwa członkowskiego.

2. [...]

3. Co najmniej dwa państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą ustalić inne środki lub środki uzupełniające, które nie mogą być mniej korzystne dla zainteresowanych niż zasady określone w ust. 1.

4. W przypadku gdy świadczenia pieniężne z tytułu długotrwałej opieki przewidziane są przez ten sam okres i na rzecz tych samych dzieci przez ustawodawstwa więcej niż jednego państwa członkowskiego, zastosowanie mają zasady pierwszeństwa odnoszące się do zbiegu świadczeń określone w art. 68 ust. 1.”.

17. [...]

18. W art. 50 ust. 2 słowa „art. 52 ust. 1 lit. a) lub b)” zastępuje się słowami „art. 52 ust. 1 lit. b)”.

18a. nowy Przed art. 61 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 60a

Zasady szczególne dotyczące sumowania okresów w odniesieniu do świadczeń dla bezrobotnych

Do celów stosowania art. 6 niniejszego rozdziału jedynie okresy, które są uwzględniane na mocy ustawodawstwa państwa członkowskiego, w którym zostały ukończone, w celu nabycia i zachowania prawa do świadczenia dla bezrobotnych, są sumowane przez właściwe państwo członkowskie”.

19. Art. 61 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 61

**Zasady szczególne w odniesieniu do sumowania okresów ubezpieczenia,
zatrudnienia lub pracy na własny rachunek**

1. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 65 ust. 2 i 2a, stosowanie art. 6 i 60a przez państwo członkowskie ostatniego ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek zależy od tego, czy zainteresowany ukończył ostatnio co najmniej miesięczny nieprzerwany okres ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek zgodnie z ustawodawstwem, na podstawie którego ubiega się on o świadczenia.
2. Jeżeli osoba bezrobotna nie ukończyła nieprzerwanego okresu co najmniej jednego miesiąca ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek zgodnie z ust. 1, dana osoba ma prawo do świadczeń dla bezrobotnych zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego, w którym ukończyła przedostatni okres ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek, pod warunkiem że był to nieprzerwany okres co najmniej jednego miesiąca. Państwo członkowskie, które staje się właściwe zgodnie z niniejszym ustępem, zapewnia świadczenia dla bezrobotnych, zgodnie z jego ustawodawstwem, po zastosowaniu art. 6 i 60a, w niezbędnym zakresie, i na warunkach i z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w art. 64a.
3. Jeśli osoba bezrobotna nie ukończyła nieprzerwanego okresu co najmniej jednego miesiąca ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek w jednym z państw członkowskich, o których mowa w ust. 1 i 2, właściwe staje się państwo członkowskie ostatniego ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek i to ono zapewnia świadczenia dla bezrobotnych, zgodnie z jego ustawodawstwem, po zastosowaniu artykułów 6 i 60a, w niezbędnym zakresie”.

19a. nowy Art. 62 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 62

Ustalanie wysokości świadczeń

1. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo przewiduje ustalanie wysokości świadczeń na podstawie wysokości poprzedniego wynagrodzenia lub dochodu zawodowego, bierze pod uwagę wyłącznie wynagrodzenie lub dochód zawodowy, który zainteresowany otrzymywał z tytułu swojego ostatniego zatrudnienia lub pracy na własny rachunek na podstawie wspomnianego ustawodawstwa.
2. Przepisy ust. 1 mają także zastosowanie w przypadkach, gdy do celów ustalania wynagrodzenia lub dochodu zawodowego ustawodawstwo stosowane przez instytucję właściwą przewiduje szczególny okres odniesienia, który służy za podstawę wyliczania świadczeń, oraz gdy przez całość lub przez część tego okresu zainteresowany podlegał ustawodawstwu innego państwa członkowskiego.
3. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, w odniesieniu do osób bezrobotnych objętych art. 65 ust. 2 zdanie pierwsze i drugie, instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania bierze pod uwagę, w ramach warunków i ograniczeń stosowanego przez nią ustawodawstwa, wynagrodzenie lub dochód zawodowy uzyskiwane przez daną osobę w państwie członkowskim, którego ustawodawstwu podlegała ona w okresie swojej ostatniej działalności jako pracownik najemny lub osoba pracująca na własny rachunek, zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym”.

19b. nowy Art. 63 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 63

Przepisy szczególne dotyczące uchylecia zasad zamieszkania

Do celów stosowania przepisów niniejszego rozdziału przepisy art. 7 mają zastosowanie wyłącznie w przypadkach przewidzianych w art. 64, 64a i 65 oraz w określonych w tych artykułach granicach”.

20. W art. 64 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„osoba bezrobotna zachowuje prawo do świadczeń przez okres trzech miesięcy, licząc od chwili, gdy osoba ta przestała pozostawać w dyspozycji służb zatrudnienia państwa członkowskiego, które opuściła, przy czym łączny okres, przez który przyznawane są świadczenia, nie przekracza łącznego okresu uprawnienia tej osoby do świadczeń na mocy ustawodawstwa tego państwa; właściwe służby lub instytucje mogą przedłużyć okres trzech miesięcy do końca okresu uprawnienia tej osoby do świadczeń”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„O ile ustawodawstwo właściwego państwa członkowskiego nie jest bardziej korzystne, maksymalny okres między dwoma okresami zatrudnienia, przez który osoba bezrobotna zachowuje prawa do świadczeń, o których mowa w ust. 1 i art. 64a, wynosi trzy miesiące; właściwe służby lub instytucje mogą przedłużyć ten okres do końca okresu uprawnienia tej osoby do świadczeń”.

21. Po art. 64 dodaje się art. 64a w brzmieniu:

„Artykuł 64a

**Zasady szczególne w odniesieniu do osób bezrobotnych objętych zakresem
art. 61 ust. 2**

1. W sytuacjach, o których mowa w art. 61 ust. 2, państwo członkowskie, które staje się właściwe, zapewnia świadczenia dla bezrobotnych, zgodnie ze swoim ustawodawstwem, na okres, o którym mowa w art. 64 ust. 1 lit. c), pod warunkiem że osoba bezrobotna pozostaje do dyspozycji służb zatrudnienia państwa członkowskiego ostatniego okresu ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek oraz przestrzega warunków określonych na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego. W takiej sytuacji rejestracja w służbach zatrudnienia państwa członkowskiego ostatniego ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek ma taki sam skutek jak rejestracja w służbach zatrudnienia właściwego państwa członkowskiego. Art. 64 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

2. Alternatywnie, jeżeli osoba bezrobotna, o której mowa w ust. 1, zamierza poszukiwać pracy w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie właściwe dla świadczeń dla bezrobotnych lub państwo członkowskie ostatniego okresu ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek, art. 64 stosuje się odpowiednio. W tym celu art. 64 ust. 1 lit. a) należy rozumieć jako odnoszącą się do służb zatrudnienia państwa członkowskiego ostatniego okresu ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek”.

22. Art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 65

Bezrobotni, którzy zamieszkiwali w państwie członkowskim innym niż państwo właściwe

1. Osoba całkowicie lub częściowo bezrobotna, lub bezrobotna w pewnych odstępach czasu, która w okresie swojej ostatniej działalności jako pracownik najemny lub osoba pracująca na własny rachunek miała miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie, pozostaje do dyspozycji służb zatrudnienia właściwego państwa członkowskiego, lub – w stosownych przypadkach – w przypadku osoby bezrobotnej częściowo lub w pewnych odstępach czasu – pracodawcy, do dyspozycji którego pozostaje. Korzysta ona ze świadczeń zgodnie z ustawodawstwem właściwego państwa członkowskiego, tak jak gdyby zamieszkiwała na terytorium tego państwa. Świadczenia takie udzielane są przez instytucję właściwego państwa członkowskiego.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 osoba całkowicie bezrobotna, która w okresie ostatniej działalności jako pracownik najemny lub osoba pracująca na własny rachunek miała miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie, nadal mieszka w tym państwie członkowskim lub do niego wraca, i która nie ukończyła nieprzerwanego co najmniej trzymiesięcznego okresu ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek wyłącznie na podstawie ustawodawstwa właściwego państwa członkowskiego, pozostaje do dyspozycji służb zatrudnienia w państwie członkowskim miejsca zamieszkania. Korzysta ona ze świadczeń zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, tak jak gdyby ukończyła wszystkie okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek na mocy ustawodawstwa tego państwa członkowskiego. Świadczenia te udzielane są przez instytucję państwa członkowskiego miejsca zamieszkania. Jeżeli natomiast osoba całkowicie bezrobotna, o której mowa w niniejszym ustępie, byłaby uprawniona do świadczeń dla bezrobotnych wyłącznie na podstawie krajowego ustawodawstwa państwa właściwego, bez stosowania art. 6, mogłaby ona ewentualnie wybrać zgłoszenie się do służb zatrudnienia w tym państwie członkowskim i otrzymywanie świadczeń zgodnie z ustawodawstwem tego państwa, tak jakby miała w nim miejsce zamieszkania.

2a. Ust. 2 nie ma zastosowania do osoby całkowicie bezrobotnej, która ukończyła ostatnio okresy ubezpieczenia jako osoba pracująca na własny rachunek lub okresy pracy na własny rachunek uznawane do celów przyznawania świadczeń dla bezrobotnych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie jej miejsca zamieszkania i którą państwo członkowskie zamieszkania powiadomiło na mocy art. 9 rozporządzenia podstawowego o tym, że nie ma możliwości, aby jakakolwiek kategoria osób pracujących na własny rachunek została objęta systemem świadczeń dla bezrobotnych tego państwa członkowskiego.

3. Jeżeli osoba całkowicie bezrobotna, o której mowa w ust. 1 lub 2 zdanie ostatnie lub ust. 2a, nie chce oddać się do dyspozycji lub pozostawać do dyspozycji służb zatrudnienia właściwego państwa członkowskiego po zarejestrowaniu się w tych służbach i pragnie poszukiwać pracy w państwie członkowskim miejsca zamieszkania, wówczas stosuje się odpowiednio art. 64 z wyjątkiem art. 64 ust. 1 lit. a).

4. Osoby całkowicie bezrobotne, o których mowa w niniejszym artykule, mogą, dodatkowo, pozostawać również do dyspozycji służb zatrudnienia właściwego państwa członkowskiego lub państwa członkowskiego zamieszkania, oprócz oddania się do dyspozycji służb zatrudnienia państwa członkowskiego zapewniającego świadczenia na mocy ust. 1 lub 2, stosownie do przypadku.

5. [...]

22a. nowy Skreśla się art. 65a.

22b. nowy W art. 68 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku zbiegu uprawnień świadczenia rodzinne udzielane są zgodnie z ustawodawstwem wyznaczonym jako mające pierwszeństwo na podstawie przepisów ust. 1. Uprawnienia do świadczeń rodzinnych z tytułu innych kolidujących ustawodawstw są zawieszane do kwoty przewidzianej przez pierwsze ustawodawstwo w odniesieniu do świadczeń tego samego typu i, w odpowiednim przypadku, zapewniany jest dodatek dyferencyjny dla sumy, która przekracza tę kwotę. Jednak taki dodatek dyferencyjny nie musi być zapewniany dla dzieci zamieszkujących w innym państwie członkowskim, kiedy uprawnienie do przedmiotowego świadczenia wynika wyłącznie z miejsca zamieszkania”.

b) Po ust. 2 dodaje się, co następuje:

„2a. Do celów obliczania dodatku dyferencyjnego w odniesieniu do świadczeń rodzinnych na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu, świadczenia tego samego typu dzieli się na dwie kategorie:

a) pieniężne świadczenia rodzinne mające na celu przede wszystkim zastąpienie części lub całości dochodu niezyskanego lub dochodu, którego dana osoba nie może uzyskać, w związku z wychowywaniem dziecka; oraz

b) wszystkie pozostałe świadczenia rodzinne”.

23. Po art. 68a dodaje się, co następuje:

„Artykuł 68b

Przepis szczególny dotyczący pieniężnych świadczeń rodzinnych mających na celu zastąpienie dochodu podczas okresu przeznaczanego na wychowywanie dziecka

1. Świadczeń rodzinnych, o których mowa w art. 68 ust. 2a lit. a) i które są wymienione w załączniku XIII część I, udziela się zgodnie z ustawodawstwem właściwego państwa członkowskiego wyłącznie zainteresowanemu podlegającemu temu ustawodawstwu.

Do takich świadczeń nie przysługuje prawo pochodne. Do takich świadczeń nie ma zastosowania art. 68a niniejszego rozporządzenia, a instytucja właściwa nie jest zobowiązana uwzględnić wniosku złożonego na podstawie art. 60 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego przez drugiego rodzica, osobę traktowaną jak rodzic lub instytucję występującą jako opiekun dziecka lub dzieci.

2. W drodze odstępstwa od art. 68 ust. 2, w przypadku zbiegu uprawnień do świadczeń na podstawie kolidujących ustawodawstw państwo członkowskie może przyznać świadczenie rodzinne, o którym mowa w ust. 1, w całości, niezależnie od kwoty przewidzianej przez pierwsze ustawodawstwo. Państwa członkowskie, które postanowią stosować takie odstępstwo, są wymienione w załączniku XIII część II wraz z odniesieniem do świadczeń rodzinnych, do których odnosi się wspomniane odstępstwo”.

23a. nowy W art. 72 dodaje się nową lit. ea) w brzmieniu:

„ea) przedstawianie Komisji Europejskiej opinii w sprawie projektów aktów wykonawczych, o których mowa w art. 76a niniejszego rozporządzenia lub art. 86a rozporządzenia wykonującego, przed ich przyjęciem, zgodnie z procedurą określoną w tych artykułach, oraz przedstawianie Komisji Europejskiej wszelkich odpowiednich propozycji dotyczących rewizji wspomnianych aktów wykonawczych;”.

24. Po art. 75, w tytule V „PRZEPISY PRZEJŚCIOWE” dodaje się art. 75a w brzmieniu:

„Artykuł 75a

Obowiązki właściwych organów

1. Właściwe władze zapewniają, aby ich instytucje były poinformowane o wszystkich przepisach ustawodawczych lub innych, w tym o decyzjach Komisji Administracyjnej, w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniem wykonawczym oraz zgodnie z warunkami określonymi w tych rozporządzeniach, oraz aby te przepisy stosowały.

2. W celu zapewnienia prawidłowego ustalenia mającego zastosowanie ustawodawstwa właściwe władze wspierają, w stosownych przypadkach, współpracę między ich instytucjami i innymi odpowiednimi organami, takimi jak inspektoraty pracy, w ich państwach członkowskich”.

25. Po art. 76 dodaje się art. 76a w brzmieniu:

„Artykuł 76a

Uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia procedury – tym w stosownych przypadkach terminów – które należy stosować, aby zapewnić wdrożenie na jednolitych warunkach art. 12 i 13 niniejszego rozporządzenia. W tych aktach wykonawczych ustanawia się standardową procedurę odnoszącą się do:

- wystawiania dokumentu przenośnego, który poświadcza ustawodawstwo w dziedzinie zabezpieczenia społecznego mające zastosowanie do posiadacza, oraz formatu i treści tego dokumentu,
- [...]

- kwestii, które należy sprawdzić przed wystawieniem, wycofaniem lub skorygowaniem tego dokumentu,
- wycofania dokumentu lub skorygowania go przez instytucję, która go wydała, zgodnie z art. 5 i 19a rozporządzenia wykonawczego.

2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 76b ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

3. [...]”.

25a. nowy Po art. 76a dodaje się art. 76b w brzmieniu:

„Artykuł 76b

Procedura sprawdzająca

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy komitet nie przedstawi opinii, Komisja Europejska nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i zastosowanie ma art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011”.

26. Dodaje się art. 87b w brzmieniu:

„Artykuł 87b

Przepisy przejściowe dotyczące stosowania rozporządzenia (UE) xxxx⁸

1. Żadnych praw nie nabywa się na mocy rozporządzenia (UE) xxxx w odniesieniu do okresu poprzedzającego odpowiednie daty rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów określonych w art. 3 rozporządzenia (UE) xxxx.
2. Każdy okres ubezpieczenia, jak również – w stosownych przypadkach – każdy okres zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania, przebyty zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego przed odpowiednimi datami rozpoczęcia stosowania właściwych przepisów określonych w art. 3 rozporządzenia (UE) xxxx w tym państwie członkowskim jest uwzględniany do celów ustalenia praw nabytych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
3. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 1 prawo nabywa się na podstawie rozporządzenia (UE) xxxx, nawet jeżeli odnosi się ono do zdarzenia zaistniałego przed datą rozpoczęcia stosowania rozporządzenia w danym państwie członkowskim.
4. Tytuł III rozdział 6 niniejszego rozporządzenia obowiązujący przed [data wdrożenia rozporządzenia (UE) xxxx] nadal ma zastosowanie do świadczeń dla bezrobotnych, o które wnioski złożono przed [Dz.U.: *proszę wstawić dokładną datę – 24 miesiące od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx*].
5. Tytuł III rozdział 1 niniejszego rozporządzenia obowiązujący przed [data wdrożenia rozporządzenia (UE) xxxx] nadal ma zastosowanie do świadczeń z tytułu długotrwałej opieki, o które wnioski złożono przed [Dz.U.: *proszę wstawić dokładną datę – 24 miesiące od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx*].

⁸ [Zostanie dodany].

6. Tytuł III rozdział 8 niniejszego rozporządzenia obowiązujący przed [data wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx] nadal ma zastosowanie do świadczeń rodzinnych przysługujących w przypadku dzieci, które urodziły się przed [Dz.U.: proszę wstawić dokładną datę – 24 miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx].

7. Jeżeli w wyniku wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx dana osoba, zgodnie z przepisami tytułu II niniejszego rozporządzenia, podlega ustawodawstwu innego państwa członkowskiego niż państwo, którego ustawodawstwu podlegała przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia (UE) xxxx, ustawodawstwo państwa członkowskiego mające zastosowanie przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia (UE) xxxx ma nadal zastosowanie w stosunku do tej osoby przez okres przejściowy trwający tak długo, jak dana sytuacja pozostaje niezmienną, a w każdym razie nie dłużej niż dziesięć lat od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx. Jednak całkowity czas trwania okresu przejściowego określonego w niniejszym ustępie i okresu przejściowego przewidzianego w art. 87a ust. 1, nie może przekraczać dziesięciu lat. Taka osoba może wystąpić z wnioskiem o zaprzestanie stosowania wobec niej okresu przejściowego. Taki wniosek powinien być przedstawiony instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania. Wnioski złożone w terminie trzech miesięcy po [Dz.U.: proszę wstawić dokładną datę – 24 miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx] uważa się za mające skutek w dniu przed [Dz.U.: proszę wstawić dokładną datę – 24 miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx]. Wnioski złożone po [Dz.U.: proszę wstawić dokładną datę – 27 miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx] nabierają mocy pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym je złożono.

Ustęp ten nie ma zastosowania do art. 12 niniejszego rozporządzenia. Art. 12 niniejszego rozporządzenia obowiązujący przed [Dz.U.: proszę wstawić datę wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx] nadal ma zastosowanie do osób zatrudnionych wysłanych do innego państwa lub osób pracujących na własny rachunek, które udają się do innego państwa członkowskiego, by wykonywać tam podobną działalność przed [Dz.U.: proszę wstawić dokładną datę – 24 miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx]”.

8. Art. 65 i 86 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 obowiązujące przed [Dz.U. proszę wstawić datę wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx] nadal mają zastosowanie do Luksemburga do [Dz.U.: proszę wstawić dokładną datę – trzy lata od daty rozpoczęcia stosowania określonej w art. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) xxxx].

Luksemburg może jednak powiadomić Komisję, że konieczne jest przedłużenie tego okresu o kolejne dwa lata. Takie powiadomienie o przedłużeniu jest dokonywane w odpowiednim czasie przed upływem trzyletniego okresu, o którym mowa w ustępie poprzednim. Powiadomienie jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym*”.

27. Art. 88 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 88

Przekazanie uprawnienia do aktualizacji załączników

Komisja Europejska jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 88a w celu dokonania, na wniosek Komisji Administracyjnej, okresowej zmiany załączników do niniejszego rozporządzenia i do rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 88a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia, o których mowa w art. 88, przekazuje się Komisji na czas nieokreślony od dnia [data wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx].

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 88, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja Europejska przekazuje go jednocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 88 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady”.

28. Załączniki I, II, III, IV, X i XI zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

29. Załączniki XII i XIII dodaje się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 987/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1. Po motywie 18 dodaje się motyw w brzmieniu:

„(18a) Niezbędne są pewne szczegółowe przepisy i procedury w odniesieniu do zwrotu kosztów świadczeń poniesionych przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania, w przypadkach gdy zainteresowani są ubezpieczeni w innym państwie członkowskim. Państwa członkowskie, które wymagają zwrotu na podstawie stałych wydatków, powinny przekazywać średnie koszty roczne na osobę w określonym terminie w celu umożliwienia jak najszybszego zwrotu kosztów. Jeżeli państwo członkowskie nie jest w stanie w terminie dokonać powiadomienia dotyczącego średniego kosztu rocznego na osobę na każdą grupę wiekową w odniesieniu do danego roku referencyjnego, konieczne jest zapewnienie innego rozwiązania, w którym państwo to mogłoby przedstawić należności za ten rok w oparciu o średnie koszty roczne opublikowane uprzednio w Dzienniku Urzędowym. Koszty świadczeń rzeczowych zwracane na podstawie kwot zryczałtowanych powinny być jak najbardziej zbliżone do rzeczywistych wydatków; odstępstwo od obowiązku powiadomienia powinno zatem zostać zatwierdzone przez Komisję Administracyjną i nie powinno zostać przyznane w kolejnym roku”.

2. Motyw 19 otrzymuje brzmienie:

„(19) Procedury stosowane między instytucjami w celu wzajemnej pomocy w odzyskiwaniu należności z tytułu zabezpieczeń społecznych należy usprawnić tak, aby zapewnić skuteczniejsze odzyskiwanie należności i sprawne funkcjonowanie systemów zabezpieczenia społecznego. Skuteczne odzyskiwanie należności jest również sposobem przeciwdziałania nadużyciom i oszustwom oraz ich zwalczania, a także sposobem zapewnienia stabilności systemów zabezpieczeń społecznych. Wymaga to przyjęcia nowych procedur w oparciu o niektóre przepisy dyrektywy Rady 2010/24/UE w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń⁹, zwłaszcza wprowadzenia jednolitego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję oraz przyjęcia standardowych procedur składania wniosków o wzajemną pomoc lub powiadamiania o tytułach wykonawczych i środkach dotyczących należności z zakresu zabezpieczenia społecznego”.

3. Po motywie 24 dodaje się motywy w brzmieniu:

„(25) działania zwalczające nadużycia i błędy są elementem właściwego wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz niniejszego rozporządzenia. W interesie pewności prawa niniejsze rozporządzenie powinno zatem zawierać wyraźną podstawę prawną umożliwiającą właściwym instytucjom wymianę danych osobowych z właściwymi organami w innych państwach członkowskich w odniesieniu do osób, których prawa i obowiązki wynikające z rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i niniejszego rozporządzenia zostały już ustanowione, lub do których mają zastosowanie rozporządzenia, w celu zapobiegania nadużyciom i błędom lub ich wykrywania, w ramach trwającego już prawidłowego wdrażania wspomnianych rozporządzeń. Należy również zapewnić, by taka wymiana była dokonywana zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych.

Ponadto do celów zwalczania nadużyć i błędów oraz w celu zapewnienia odpowiednich i skutecznych usług przemieszczającym się obywatelom, rozporządzenia te muszą zapewniać jasne podstawy prawne dotyczące wymiany informacji przez państwa członkowskie, zarówno indywidualnie, w indywidualnych przypadkach, jak i na poziomie ogólnym do celów zestawiania danych.

9 Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1.

(26) W celu ochrony praw zainteresowanych państwa członkowskie powinny zapewnić, aby wnioski o udzielenie informacji i odpowiedzi na nie były niezbędne i proporcjonalne do celów właściwego wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i niniejszego rozporządzenia.”.

4. W art. 1 ust. 2 po lit. e) dodaje się literę w brzmieniu:

„ea) »nadużycie« oznacza wszelkie umyślne działanie lub umyślne zaniechanie podjęcia działania, po to by uzyskać lub otrzymywać świadczenia z tytułu zabezpieczenia społecznego lub uniknąć opłacania składek na zabezpieczenie społeczne, które to działanie lub zaniechanie są sprzeczne z prawem danego państwa członkowskiego lub danych państw członkowskich, rozporządzeniem podstawowym lub niniejszym rozporządzeniem;”.

5. W art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) po ust. 2 dodaje się następujący ustęp:

„2a. Instytucje wymieniają również dane niezbędne do wykrywania zmian okoliczności mających znaczenie dla takich praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe, a także w celu wykrywania nieścisłości w danych, z których wynikają te prawa. Dane te mogą zostać zweryfikowane poprzez porównanie ich z danymi instytucji innego zainteresowanego państwa członkowskiego z wykorzystaniem elektronicznych środków wymiany danych lub z wykorzystaniem dostępu do bazy danych takiej instytucji. Taka weryfikacja powinna być możliwa w odniesieniu do indywidualnych przypadków lub do jednoczesnego porównywania danych dotyczących kilku osób. Wniosek o udzielenie informacji i odpowiedź na wniosek powinny być konieczne i proporcjonalne.”.

b) po ust. 4 dodaje się następujący ustęp:

5. [...]

6. [...]

7. Wnioski i odpowiedzi na nie muszą spełniać wymogi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)¹⁰, jak również wymogi przewidziane w art. 77 rozporządzenia podstawowego. Każda decyzja podjęta na podstawie takiej wymiany danych opiera się na wystarczających dowodach i podlega skutecznej ochronie prawnej”.

6. W art. 3 skreśla się ust. 3.

7. art. 5 otrzymuje brzmienie:

„1. Dokumenty wydane przez instytucję państwa członkowskiego do celów stosowania rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego, stanowiące poświadczenie sytuacji danej osoby oraz dowody potwierdzające, na podstawie których zostały wydane te dokumenty, są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich tak długo, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane.

1a. W przypadku gdy nie wszystkie sekcje określone jako obowiązkowe zostały wypełnione, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, niezwłocznie powiadamia instytucję, która wydała dokument, o stwierdzonym niedopatrzeniu. Instytucja, która wydała dokument, jak najszybciej koryguje dokument lub potwierdza, że warunki wydania dokumentu nie zostały spełnione. Jeśli w ciągu 30 dni roboczych brakujące obowiązkowe informacje nie zostaną przekazane, instytucja występująca z wnioskiem może kontynuować działania, tak jakby dokument nie został nigdy wydany, i informuje o tym fakcie instytucję, która go wydała.

¹⁰ Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1–88.

2. Bez uszczerbku dla art. 19a, w razie pojawienia się wątpliwości co do ważności dokumentu lub rzetelności przedstawienia okoliczności, na których opiera się ten dokument, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, zwraca się do instytucji, która go wydała, o niezbędne wyjaśnienia oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie lub skorygowanie tego dokumentu. Instytucja, która wydała dokument, ponownie rozpatruje podstawy jego wystawienia i w stosownych przypadkach wycofuje go lub koryguje.

3. W razie pojawienia się wątpliwości odnośnie do informacji przedstawionych przez zainteresowanych, do ważności dokumentu lub dowodów potwierdzających lub do rzetelności przedstawienia okoliczności, na których opiera się dokument, którakolwiek z zainteresowanych instytucji przystępuje, w zakresie, w jakim jest to możliwe, na wniosek instytucji właściwej, do niezbędnej weryfikacji tych informacji lub dokumentu.

4. Jeżeli zainteresowane instytucje nie osiągną porozumienia, sprawa może zostać przedstawiona Komisji Administracyjnej przez właściwe władze, nie wcześniej jednak niż w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku przez instytucję, która otrzymała dokument. Komisja Administracyjna stara się pogodzić rozbieżne opinie w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym przedstawiono jej sprawę. Dokonując tych czynności i w zgodzie z art. 72 lit. a) rozporządzenia podstawowego, Komisja Administracyjna może podjąć decyzję w sprawie interpretacji odpowiednich przepisów rozporządzenia podstawowego i niniejszego rozporządzenia. Właściwe zainteresowane władze i instytucje przyjmują niezbędne środki w celu wykonania takiej decyzji Komisji Administracyjnej, bez uszczerbku dla przysługującego zainteresowanym organom, instytucjom i osobom prawa do odwołania się do procedur i sądów przewidzianych przez ustawodawstwo państw członkowskich, przez niniejsze rozporządzenie lub przez Traktat”.

8. W art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego »osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swoją działalność, a która jest wysyłana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego«, oznacza także osobę zatrudnioną w celu wysłania jej do innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że osoba ta bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlegała już przez okres co najmniej trzech miesięcy ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca.”.

aa) nowy Dodaje się nowy ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Po tym jak osoba została wysłana zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego lub pracowała na własny rachunek w innym państwie członkowskim zgodnie z art. 12 ust. 2 rozporządzenia podstawowego – przez łączny okres 24 miesięcy w sposób ciągły lub z przerwami nie dłuższymi niż dwa miesiące, taki pracownik najemny lub osoba pracująca na własny rachunek nie może rozpocząć w tym samym państwie członkowskim nowego okresu wysłania lub wykonywania pracy na mocy art. 12 ust. 1 lub ust. 2, dopóki od końca poprzedniego okresu nie upłyną co najmniej dwa miesiące”.

b) Ust. 5a otrzymuje brzmienie:

„5a. Do celu stosowania tytułu II rozporządzenia podstawowego «siedziba lub miejsce wykonywania działalności» odnosi się do siedziby lub miejsca prowadzenia działalności, w którym podejmowane są zasadnicze decyzje dotyczące przedsiębiorstwa i sprawowane są funkcje jego administracji centralnej. Przy ustalaniu siedziby lub miejsca wykonywania działalności bierze się pod uwagę szereg czynników, w tym:

- (i) miejsce zamieszkania głównych dyrektorów,
- (ii) miejsca, w których odbywają się walne zebrania,
- (iii) miejsce przechowywania akt administracyjnych i dokumentacji księgowej,
- (iv) miejsce, w którym najczęściej przeprowadza się transakcje finansowe, a zwłaszcza transakcje bankowe,
- (v) obroty, czas pracy, liczbę świadczonych usług lub dochód,
- (vi) zwyczajowy charakter prowadzonej działalności.

Ustalenie to przeprowadzane jest w ramach ogólnej oceny, z odpowiednim uwzględnieniem poszczególnych kryteriów wspomnianych powyżej. Komisja Administracyjna określa szczegółowy sposób takiego ustalania”.

c) Po ust. 11 dodaje się nowy ust. 12:

„12. Do celów stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego, w odniesieniu do osoby mającej miejsce zamieszkania poza terytorium Unii i wykonującej swoją działalność jako pracownik najemny lub osoba pracująca na własny rachunek w dwóch i więcej państwach członkowskich stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego w sprawie ustalania mającego zastosowanie ustawodawstwa, z zastrzeżeniem że za miejsce zamieszkania tej osoby uznaje się państwo członkowskie, w którym ta osoba wykonuje główną część swojej działalności pod względem czasu pracy na terytorium Unii.”.

9. a) Tytuł art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Procedury dotyczące stosowania art. 11 ust. 3 lit. b) i d), art. 11 ust. 4 i 5 oraz art. 12 rozporządzenia podstawowego (odnośnie do dostarczania informacji zainteresowanym instytucjom)”

b) Art. 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób objętych przepisami art. 11 ust. 3 lit. d) i art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego”.

10. W art. 16 ust. 1, 2, 3 i 5 otrzymują brzmienie:

1. Osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Informacje te mogą być również przekazywane w imieniu danej osoby przez jej pracodawcę.

2. Wyznaczona instytucja miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Jeżeli instytucja ta ustali, że zastosowanie ma ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym znajduje się ta instytucja, informuje o ustaleniu mającego zastosowanie ustawodawstwa wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca lub w którym siedzibę ma pracodawca.

3. Jeżeli wyznaczona instytucja w miejscu zamieszkania ustali, że zastosowanie ma ustawodawstwo innego państwa członkowskiego, ustalenie to jest tymczasowe, a instytucja ta niezwłocznie informuje o tym tymczasowym ustaleniu mającego zastosowanie ustawodawstwa wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca lub w którym siedzibę ma pracodawca. Tymczasowe ustalenie staje się ostateczne po dwóch miesiącach od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, chyba że co najmniej jedna z tych instytucji poinformuje wyznaczoną instytucję w miejscu zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o tym, że nie może jeszcze zaakceptować tego tymczasowego ustalenia lub że ma w tej kwestii odmienną opinię.

5. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie ustalone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym ustaleniu zainteresowanego i jego pracodawcę.”.

11. art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Dostarczanie informacji zainteresowanym oraz pracodawcom

1. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo staje się mającym zastosowanie ustawodawstwem zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, informuje zainteresowanego oraz, w stosownych przypadkach, jego pracodawcę(-ów) o obowiązkach przewidzianych w tym ustawodawstwie. Instytucja ta udziela im niezbędnej pomocy w dopełnianiu formalności wymaganych przez to ustawodawstwo.

2. Na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, poświadcza, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie.

3. W przypadku gdy instytucja jest proszona o wydanie poświadczenia, o którym mowa w ust. 2, przeprowadza ona odpowiednią ocenę okoliczności mających znaczenie dla stosowania przepisów określonych w tytule II rozporządzenia podstawowego i potwierdza, że informacje zawarte w poświadczeniu są poprawne.

4. [...]

5. [...]”.

11a. nowy Po art. 19 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 19a

**Współpraca w przypadku wątpliwości co do ważności wydanych dokumentów
dotyczących mającego zastosowanie ustawodawstwa**

1. W razie pojawienia się wątpliwości co do ważności dokumentu stanowiącego poświadczenie sytuacji danej osoby do celów mającego zastosowanie ustawodawstwa lub co do rzetelności przedstawienia okoliczności, na których opiera się ten dokument, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, zwraca się do instytucji, która go wydała, o niezbędne wyjaśnienia oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie lub skorygowanie tego dokumentu. Instytucja występująca z wnioskiem uzasadnia go i przedstawia stosowne dokumenty potwierdzające, które są powodem wystąpienia z wnioskiem.
2. W przypadku otrzymania takiego wniosku instytucja, która wydała dokument, ponownie rozpatruje podstawy jego wydania i w razie wykrycia błędu wycofuje dokument lub go koryguje w terminie 30 dni roboczych od otrzymania wniosku. Wycofanie lub skorygowanie dokumentu ma moc wsteczną. Jednak w przypadkach, gdy istnieje ryzyko niewspółmiernego następstwa, a zwłaszcza ryzyko utraty statusu osoby ubezpieczonej w odniesieniu do całego lub części danego okresu we wszystkich odnośnych państwach członkowskich, państwa członkowskie powinny rozważyć zastosowanie art. 16 rozporządzenia podstawowego. W przypadku gdy instytucja, która wydała dokument, na podstawie dostępnych dowodów uzna, że nie ma wątpliwości, iż osoba ubiegająca się o dokument dokonała nadużycia, niezwłocznie wycofuje lub koryguje ten dokument z mocą wsteczną.

3. Jeśli po ponownym rozpatrzeniu podstawy wydania dokumentu instytucja, która go wydała, nie jest w stanie wykryć błędu, przesyła instytucji występującej z wnioskiem wszelkie dostępne dowody w terminie 30 dni roboczych od otrzymania wniosku. W nagłych przypadkach, jeżeli pilny charakter sprawy został wyraźnie wskazany i uzasadniony we wniosku, powyższe należy uczynić w terminie dziesięciu dni roboczych od otrzymania wniosku, nawet jeśli instytucja, która wydała dokument, nie zakończyła rozpatrywania sprawy zgodnie z ust. 2 powyżej.

4. Jeśli po otrzymaniu dostępnych dowodów instytucja występująca z wnioskiem nadal ma wątpliwości co do ważności dokumentu, rzetelności przedstawienia okoliczności, na których opierają się informacje zawarte w tym dokumencie, lub co do prawidłowości informacji, na podstawie których wydano dokument, może ona przedstawić dowody w tym zakresie i złożyć nowy wniosek o wyjaśnienia oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie lub skorygowanie tego dokumentu przez instytucję, która wydała dokument, zgodnie z procedurą i terminami określonymi powyżej.

5. Jeśli instytucja otrzymująca dokument nadal ma wątpliwości, a zainteresowane instytucje nie osiągnęły porozumienia, stosuje się odpowiednio art. 5 ust. 4”.

12. [...]

13. W tytule III tytuł rozdziału 1 otrzymuje brzmienie:

„Świadczenia z tytułu choroby, opieki długoterminowej, macierzyństwa i równoważne świadczenia dla ojca”.

14. art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

System mający zastosowanie w przypadku, gdy w państwie członkowskim miejsca zamieszkania lub pobytu istnieje więcej niż jeden system

Jeżeli ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania lub pobytu obejmuje więcej niż jeden system ubezpieczeń z tytułu choroby, opieki długoterminowej, macierzyństwa i w zakresie świadczeń dla ojca dla więcej niż jednej kategorii ubezpieczonych, przepisami mającymi zastosowanie zgodnie z art. 17, art. 19 ust. 1 oraz art. 20, 22, 24 i 26 rozporządzenia podstawowego są przepisy z zakresu systemu ogólnego dla pracowników najemnych.”.

15. [...]

15a. nowy Art. 25 sekcja A otrzymuje brzmienie:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów stosowania art. 19 rozporządzenia podstawowego ubezpieczony przedstawia świadczeniodawcy lub podmiotowi świadczącemu opiekę długoterminową w państwie członkowskim, w którym ma miejsce pobytu, dokument wydany przez swoją instytucję właściwą, potwierdzający jego uprawnienie do świadczeń rzeczowych. Jeżeli ubezpieczony nie posiada takiego dokumentu, instytucja miejsca pobytu, na wniosek lub z innych koniecznych względów, występuje do instytucji właściwej o wystawienie tego dokumentu.”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Świadczenia rzeczowe, o których mowa w art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, oznaczają świadczenia rzeczowe, które są udzielane w państwie członkowskim miejsca pobytu, zgodnie z jego ustawodawstwem, a które stają się niezbędne ze wskazań medycznych lub z potrzeby uzyskania opieki długoterminowej, z myślą o zapobieżeniu przymusowemu powrotowi ubezpieczonego do właściwego państwa członkowskiego przed końcem planowanego pobytu w celu uzyskania niezbędnego leczenia lub świadczeń z tytułu opieki długoterminowej.”.

16. [...]

17. W art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

c) [...]

d) [...]

e) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Instytucja właściwa informuje również instytucję miejsca zamieszkania lub pobytu o wypłaceniu świadczeń pieniężnych z tytułu opieki długoterminowej w przypadku, gdy ustawodawstwo stosowane przez tę ostatnią instytucję przewiduje świadczenia rzeczowe z tytułu opieki długoterminowej wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 33a ust. 1 rozporządzenia podstawowego.”.

17a. nowy Art. 32 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy osoba lub grupa osób jest zwolniona na swój wniosek z obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek choroby lub konieczności opieki długoterminowej, w związku z czym osoby te nie są objęte systemem ubezpieczenia na wypadek choroby lub konieczności opieki długoterminowej, do którego zastosowanie ma rozporządzenie podstawowe, instytucja innego państwa członkowskiego nie staje się, wyłącznie z powodu tego zwolnienia, odpowiedzialna za ponoszenie kosztów świadczeń rzeczowych lub pieniężnych udzielonych tym osobom lub członkom ich rodzin na podstawie przepisów tytułu III rozdział I rozporządzenia podstawowego”.

18. [...]

19. Art. 43 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Instytucja każdego z państw członkowskich wylicza według stosowanego przez siebie ustawodawstwa należne kwoty przypadające za okresy ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego, które na podstawie art. 53 ust. 3 lit. c) rozporządzenia podstawowego nie podlegają wstrzymaniu, obniżce ani zawieszeniu w innym państwie członkowskim.”.

19a. nowy Po art. 54 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 54a

Procedury dotyczące stosowania art. 61 ust. 2 rozporządzenia podstawowego

-1. W sytuacji, o której mowa w art. 61 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, osoba bezrobotna rejestruje się – jako poszukujący pracy – w służbach zatrudnienia państwa członkowskiego ostatniego okresu ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek i składa wniosek o świadczenie do instytucji tego państwa członkowskiego. Jeżeli wniosek złożono do instytucji państwa członkowskiego, o której mowa w art. 61 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, instytucja ta niezwłocznie przekazuje go instytucji państwa członkowskiego ostatniego okresu ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek do analizy. Data złożenia pierwotnego wniosku ma zastosowanie w przypadku wszystkich zainteresowanych instytucji.

1. W następstwie analizy wniosku przez instytucję państwa członkowskiego ostatniego okresu ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek, jeżeli zostanie ustalone, że osoba bezrobotna nie spełnia warunków sumowania okresów, o których mowa w art. 61 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a z dostępnych informacji jasno wynika, że osoba bezrobotna ukończyła niezbędny okres i nabyła uprawnienia do otrzymywania świadczeń zgodnie z art. 61 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, niezwłocznie przesyła dokument do instytucji państwa członkowskiego, o której mowa w art. 61 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. W przeciwnym razie instytucja państwa członkowskiego ostatniego okresu ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek kontaktuje się z instytucją, o której mowa w art. 61 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, przed wysłaniem tego dokumentu, aby ustalić, czy okres przewidziany w art. 61 ust. 2 rozporządzenia podstawowego został ukończony w tym państwie członkowskim.

2. Dokument, o którym mowa w ust. 1, zawiera niezbędne informacje na temat sytuacji osoby bezrobotnej. Komisja Administracyjna określa format i treść takiego dokumentu”.

19b. nowy Art. 55 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Aby móc korzystać z przepisów art. 64 lub art. 64a ust. 2 lub art. 65 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, osoba bezrobotna udająca się do innego państwa członkowskiego powiadamia przed wyjazdem instytucję właściwą i występuje o wydanie dokumentu poświadczającego, że jest nadal uprawniona do świadczeń na warunkach określonych w art. 64 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego.”.

20. Art. 55 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„Instytucja państwa członkowskiego, do którego udała się osoba bezrobotna, niezwłocznie przesyła instytucji właściwej dokument wskazujący dzień, w którym osoba ta zarejestrowała się w służbach zatrudnienia oraz jej nowy adres.

Jeżeli w okresie, w którym osoba bezrobotna zachowuje prawo do świadczeń, wystąpi jakakolwiek okoliczność, która może mieć wpływ na prawo do świadczeń, instytucja państwa członkowskiego, do którego udała się osoba bezrobotna, niezwłocznie przesyła instytucji właściwej oraz osobie zainteresowanej dokument zawierający odpowiednie informacje.

Na wniosek instytucji właściwej instytucja państwa członkowskiego, do którego udała się osoba bezrobotna, przekazuje co miesiąc odpowiednie informacje o zmianach sytuacji osoby bezrobotnej, w szczególności, czy nadal jest zarejestrowana w służbach zatrudnienia i czy przestrzega przyjętych procedur kontroli”.

21. W art. 55 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„Ust. 2–6 stosuje się odpowiednio w sytuacjach przewidzianych przepisami art. 64a i 65 ust. 3 rozporządzenia podstawowego”.

22. W art. 56 dodaje się następujący ust. -1:

„Właściwa instytucja, o której mowa w art. 65 ust. 1, art. 65 ust. 2 zdanie ostatnie lub w art. 65 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, powiadamia osoby całkowicie bezrobotne o ich obowiązkach i dostarcza im dokumenty, które zawierają wszystkie niezbędne informacje odnoszące się do otrzymywania świadczenia dla bezrobotnych zgodnie z ustawodawstwem obowiązującym w państwie członkowskim miejsca zamieszkania. Instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, na wniosek instytucji właściwej, niezwłocznie informuje tę instytucję o każdej okoliczności, o której wie i która może mieć wpływ na prawo do świadczeń, w szczególności w przypadku gdy osoby całkowicie bezrobotne podjęły pracę lub rozpoczęły pracę na własny rachunek w państwie członkowskim miejsca zamieszkania.”.

23. W art. 56 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy osoba bezrobotna postanawia, zgodnie z art. 65 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, oddać się do dyspozycji służb zatrudnienia również w państwie członkowskim, które nie zapewnia świadczeń, przez zarejestrowanie się tam jako osoba poszukująca pracy, informuje o tym instytucję oraz służby zatrudnienia państwa członkowskiego zapewniającego świadczenia.

Na wniosek służb zatrudnienia państwa członkowskiego, które nie zapewnia świadczeń, służby zatrudnienia państwa członkowskiego zapewniającego świadczenia przekazują odpowiednie informacje na temat rejestracji osoby bezrobotnej i poszukiwania przez nią zatrudnienia. Służby zatrudnienia państwa członkowskiego, które nie zapewnia świadczeń, na wniosek instytucji właściwej niezwłocznie informują instytucję właściwą o każdej okoliczności, o której wiedzą i która może mieć wpływ na prawo do świadczeń, w szczególności w przypadku gdy osoby całkowicie bezrobotne podjęły pracę lub rozpoczęły pracę na własny rachunek w państwie członkowskim miejsca zamieszkania.”;

b) Skreśla się ust. 3.

24. [...]

25. W art. 64 ust. 1 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„– wskaźnik ($i = 1, 2, 3$ i 4) oznacza cztery grupy wiekowe użyte do obliczenia kwot zryczałtowanych:

$i = 1$: osoby w wieku poniżej 65 lat,

$i = 2$: osoby w wieku 65–74 lata,

$i = 3$: osoby w wieku 75–84 lata,

$i = 4$: osoby w wieku 85 lat i starsze.”.

26. art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 65

Powiadamanie o średnich kosztach rocznych

1. Informacja o średnim koszcie rocznym na osobę w każdej grupie wiekowej w danym roku jest przekazywana Komisji Obrachunkowej najpóźniej do końca drugiego roku następującego po danym roku.

2. Średnie koszty roczne przekazane zgodnie z ust. 1 zostają opublikowane każdego roku, po zatwierdzeniu przez Komisję Administracyjną, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Jeżeli państwo członkowskie nie jest w stanie powiadomić o średnich kosztach za dany rok w terminie, o którym mowa w ust. 1, w tym samym terminie występuje do Komisji Administracyjnej i Komisji Obrachunkowej o zgodę na wykorzystanie średnich kosztów rocznych dotyczących tego państwa członkowskiego opublikowanych w Dzienniku Urzędowym w odniesieniu do roku poprzedzającego rok, w którym nie dokonano jeszcze powiadomienia o średnich kosztach. Występując o to zezwolenie, państwo członkowskie jest zobowiązane do przedstawienia powodów, dla których nie jest w stanie powiadomić o rocznych średnich kosztach za dany rok. Jeżeli Komisja Administracyjna, uwzględniając opinię Komisji Obrachunkowej, zatwierdzi wniosek państwa członkowskiego, wspomniane roczne średnie koszty zostają opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Zgody na odstępstwo, o którym mowa w ust. 3, nie udziela się w kolejnych latach”.

26a. nowy Art. 67 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 5 akapit drugi i art. 73 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, bieg terminu określonego w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie rozpoczyna się, dopóki nie zostanie określona instytucja właściwa.”.

27. Skreśla się art. 70.

27a. nowy Art. 72 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„O ile art. 73 niniejszego rozporządzenia nie stanowi inaczej, jeżeli instytucja państwa członkowskiego wypłaciła danej osobie nienależne świadczenia, instytucja ta może, na warunkach i w granicach przewidzianych w stosowanym przez tę instytucję ustawodawstwie, wystąpić do instytucji każdego innego państwa członkowskiego odpowiedzialnej za wypłatę świadczeń danej zainteresowanej osobie o potrącenie nienależnej kwoty z kwot zaległych lub bieżących płatności należnych tej osobie niezależnie od działu zabezpieczenia społecznego, w ramach którego świadczenie jest wypłacane. Instytucja tego ostatniego państwa członkowskiego potrąca odnośną kwotę na warunkach i w granicach przewidzianych w stosowanym przez nią ustawodawstwie dla takiej procedury wyrównawczej, w taki sam sposób, jak w przypadku gdyby sama dokonała nadpłaty, oraz przekazuje potrąconą kwotę instytucji, która wypłaciła nienależne świadczenia.”.

28. art. 73 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 73

Rozliczenie nienależnych świadczeń pieniężnych i rzeczowych oraz składek w przypadku zmiany z mocą wsteczną mającego zastosowanie ustawodawstwa lub innych sytuacji, gdy instytucja nie była właściwa

1. W przypadku zmiany z mocą wsteczną mającego zastosowanie ustawodawstwa, np. w sytuacjach, o których mowa w art. 6 ust. 4 i 5 rozporządzenia wykonawczego, a także w innych przypadkach gdy instytucja, która nie była właściwa nienależnie wypłaciła lub zapewniła świadczenia lub nienależnie pobrała składki, instytucja ta sporządza zestawienie wypłaconych lub otrzymanych kwot i przesyła je instytucji uznanej za właściwą do celów ich zwrotu, najpóźniej sześć miesięcy po stwierdzeniu zmiany mającego zastosowanie ustawodawstwa lub po ustaleniu, która instytucja odpowiada za udzielanie świadczeń lub pobieranie składek.
2. Świadczenia rzeczowe są zwracane przez instytucję uznaną za właściwą zgodnie z przepisami art. 66–68 rozporządzenia wykonawczego.
3. Instytucja uznana za właściwą w zakresie wypłacania świadczeń pieniężnych potrąca kwotę do zwrotu instytucji, która nie była właściwa lub była właściwa tymczasowo, z zaległych kwot z tytułu odnośnych świadczeń należnych osobie zainteresowanej i niezwłocznie przekazuje potrąconą kwotę tej instytucji.

Jeżeli kwota nienależnie wypłaconych świadczeń jest wyższa od kwot zaległych do zapłaty przez instytucję uznaną za właściwą lub jeżeli brak jest kwot zaległych, instytucja uznana za właściwą potrąca tę kwotę z bieżących płatności na warunkach i w granicach przewidzianych w stosowanym przez nią ustawodawstwie i niezwłocznie przekazuje tę kwotę instytucji, która nienależnie wypłaciła świadczenia pieniężne, do celów ich zwrotu.

4. Instytucja, która nienależnie otrzymała składki od osoby prawnej lub fizycznej, zwraca odnośne kwoty osobom, które je zapłaciły, dopiero po otrzymaniu od instytucji uznanej za właściwą potwierdzenia w odniesieniu do należnych jej od osoby zainteresowanej kwot.

Na wniosek instytucji uznanej za właściwą, złożony najpóźniej w terminie trzech miesięcy po otrzymaniu przez nią zestawienia kwot wypłaconych lub otrzymanych, instytucja, która nienależnie otrzymywała składki, przekazuje je instytucji uznanej za właściwą w odniesieniu do tego okresu w celu uregulowania sytuacji w zakresie składek należnych jej od osoby prawnej lub fizycznej. Przekazane składki uznaje się z mocą wsteczną za wpłacone na rzecz instytucji uznanej za właściwą.

Jeżeli kwota nienależnie otrzymanych składek jest wyższa niż kwota należna instytucji uznanej za właściwą od osoby prawnej lub fizycznej, instytucja, która nienależnie otrzymywała składki, zwraca nadpłaconą kwotę zainteresowanej osobie prawnej lub fizycznej.

5. Istnienie terminów na podstawie ustawodawstwa krajowego nie stanowi ważnej podstawy odmowy rozliczania należności między instytucjami na podstawie niniejszego artykułu.

6. W przypadku procedur na mocy art. 5 ust. 2 lub art. 6 ust. 3 niniejszego rozporządzenia niniejszy artykuł nie ma zastosowania do należności starszych niż 36-miesięczne w momencie wszczęcia procedury.

7. Co najmniej dwa państwa członkowskie mogą wspólnie uzgodnić szczególne przepisy i procedury, które są różne od tych określonych w ust. 1–6 niniejszego artykułu, a do świadczeń rzeczowych zastosować art. 35 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, pod warunkiem że te przepisy i procedury nie są niekorzystne dla zainteresowanych osób.

8. Komisja Administracyjna określa szczegółowy sposób stosowania niniejszego artykułu”.

28a. nowy Art. 75 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów niniejszej sekcji:

- »należność« oznacza wszelkie należności z tytułu składek lub świadczeń, które zostały nienależnie wypłacone lub udzielone, w tym odsetki, grzywny, sankcje administracyjne oraz wszystkie inne opłaty i koszty związane z należnością zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego występującego o zwrot należności,
- »strona występująca« oznacza w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego instytucję, która występuje z wnioskiem o udzielenie informacji, powiadomienie lub odzyskanie należności określonej powyżej,
- »strona wezwana« oznacza w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego instytucję, do której można wystąpić z wnioskiem o udzielenie informacji, powiadomienie lub odzyskanie należności,
- »data, z którą wierzytelność staje się należna« oznacza datę, do której zobowiązania powinny zostać spłacone zgodnie z ustawodawstwem krajowym państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę strona występująca,».

28b. nowy Skreśla się art. 75 ust. 3.

29. Po art. 75 ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadku gdy zwrot składek na ubezpieczenie społeczne dotyczy osoby, która zamieszkuje lub przebywa w innym państwie członkowskim, państwo członkowskie, z którego ma pochodzić zwrot, może zgodnie z art. 2 ust. 2 niniejszego rozporządzenia poinformować państwo członkowskie miejsca zamieszkania lub pobytu o przewidywanym zwrocie, nie otrzymawszy uprzednio wniosku o ten zwrot”.

30. [...]

31. art. 77 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 77

Powiadamianie

1. Na wniosek strony występującej strona wezwana powiadamia adresata – zgodnie z obowiązującymi w jej własnym państwie członkowskim przepisami w zakresie powiadamiania o podobnych tytułach wykonawczych lub decyzjach – o wszystkich tytułach wykonawczych i decyzjach, w tym o charakterze sądowym, które odnoszą się do należności lub jej odzyskania i zostały wydane w państwie członkowskim strony występującej.

2. Wnioskowi o powiadomienie towarzyszy standardowy formularz zawierający co najmniej następujące informacje:

- a) nazwę/nazwisko, adres i inne dane istotne do celów zidentyfikowania adresata;
- b) cel powiadomienia i termin, w którym powiadomienie powinno zostać dokonane;
- c) opis załączonego dokumentu oraz charakter i kwotę odnośnej należności;
- d) nazwę, adres i inne dane kontaktowe dotyczące:
 - (i) odpowiedzialnego urzędu w odniesieniu do załączonego dokumentu oraz, jeśli jest to inny urząd,
 - (ii) urzędu, w którym można uzyskać dalsze informacje dotyczące dokumentu będącego przedmiotem powiadomienia lub możliwości zaskarżenia obowiązku zapłaty.

3. Strona wezwana niezwłocznie informuje stronę występującą o działaniach podjętych w związku z jej wnioskiem o powiadomienie, w szczególności o dniu przekazania decyzji lub tytułu wykonawczego adresatowi.

4. Strona występująca składa wniosek o powiadomienie na mocy niniejszego artykułu wyłącznie wtedy, gdy nie może dokonać powiadomienia zgodnie z przepisami regulującymi powiadomienie o odnośnym dokumencie w jej państwie członkowskim lub gdy takie powiadomienie spowodowałoby nieproporcjonalne trudności.

5. Strona wezwana czuwa nad tym, by powiadomienie w państwie członkowskim tej strony zostało przekazane zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i praktykami administracyjnymi obowiązującymi w państwie członkowskim tej strony.

6. Przepisy ust. 5 pozostają bez uszczerbku dla każdej innej formy powiadomienia przez organ państwa członkowskiego strony występującej zgodnie z przepisami obowiązującymi w tym państwie członkowskim. Organ państwa członkowskiego strony występującej może powiadomić o wszelkich dokumentach bezpośrednio listem poleconym lub drogą elektroniczną daną osobę na terytorium innego państwa członkowskiego”.

32. W art. 78 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na wniosek strony występującej strona wezwana odzyskuje należności objęte tytułem wykonawczym umożliwiającym egzekucję w państwie członkowskim strony występującej. Do wszystkich wniosków o odzyskanie należności załącza się jednolity tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję w państwie członkowskim strony wezwanej.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Strona występująca może wystąpić z wnioskiem o odzyskanie należności, jedynie gdy:

a) należność i tytuł wykonawczy umożliwiające jej egzekucję nie są kwestionowane w jej własnym państwie członkowskim, z wyjątkiem przypadków, gdy stosuje się art. 81 ust. 2 akapit drugi niniejszego rozporządzenia;

b) [...]

c) nie wygasł termin przedawnienia zgodnie z jej własnym ustawodawstwem”.

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zanim strona występująca wystąpi z wnioskiem o odzyskanie należności, zastosowanie mają właściwe procedury odzyskiwania należności dostępne w państwie członkowskim strony występującej, z wyjątkiem następujących sytuacji:

a) gdy jest oczywiste, że w państwie członkowskim strony występującej nie ma żadnych aktywów do odzyskania lub że takie procedury nie doprowadzą do spłaty całkowitej kwoty należności, a strona występująca ma konkretne informacje wskazujące na to, że zainteresowany dysponuje aktywami w państwie członkowskim strony wezwanej;

b) gdy zastosowanie takich procedur w państwie członkowskim strony występującej spowodowałoby nieproporcjonalne trudności.

W przypadku gdy strona wezwana otrzyma wniosek o odzyskanie należności od strony występującej, na wniosek strony wezwanej strona występująca dostarcza wszelkie dodatkowe informacje, które byłyby niezbędne stronie wezwanej do odzyskania należności. Strona występująca nie jest zobowiązana do dostarczenia informacji, o których mowa w art. 76 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.”.

ca) nowy ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wniosek o odzyskanie należności zawiera także oświadczenie strony występującej, potwierdzające, że warunki określone w ust. 2 i 3 zostały spełnione.”.

d) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Do wniosku o odzyskanie należności można załączyć inne dokumenty dotyczące należności wydane w państwie członkowskim strony występującej”.

33. Art. 79 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 79

Tytuł wykonawczy

1. Jednolity tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję w państwie członkowskim strony wezwanej odzwierciedla merytoryczną zawartość pierwotnego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję i stanowi jedyną podstawę środków odzyskiwania należności i środków zapobiegawczych przyjętych w państwie członkowskim strony wezwanej. Nie podlega on w tym państwie członkowskim żadnemu zatwierdzeniu, uzupełnieniu ani zastąpieniu.

2. Jednolity tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję zawiera:

a) nazwę lub imię i nazwisko, adres oraz wszelkie inne istotne informacje pozwalające zidentyfikować zainteresowaną osobę fizyczną lub prawną lub dotyczące strony trzeciej będącej w posiadaniu jej aktywów;

b) nazwę, adres oraz wszelkie inne istotne informacje dotyczące urzędu odpowiedzialnego za określenie wysokości należności oraz, jeżeli jest to inny urząd, dotyczące urzędu, w którym można uzyskać dalsze informacje dotyczące należności lub możliwości zaskarżenia obowiązku zapłaty;

- c) informacje istotne do celów zidentyfikowania tytułu wykonawczego wydanego w państwie członkowskim strony występującej;
- d) opis należności, w tym jej charakter, okres, którego dotyczy należność, data zapadalności i wszelkie inne daty istotne dla procedury egzekucji, a także kwotę należności, w tym kwotę główną, wszelkie odsetki, grzywny, kary administracyjne i wszystkie inne należne opłaty i koszty w walutach państw członkowskich strony występującej i strony wezwanej;
- e) termin, w którym strona występująca lub strona wezwana powiadomiły adresata o wspomnianym tytule;
- f) datę rozpoczęcia i długość okresu, w którym możliwa jest egzekucja według przepisów obowiązujących w państwie członkowskim strony występującej;
- g) wszelkie inne istotne informacje.”.

34. art. 80 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 80

Warunki i terminy płatności

1. Należności odzyskiwane są w walucie państwa członkowskiego strony wezwanej. Pod warunkiem przestrzegania przepisów art. 85 ust. 1a strona wezwana przekazuje stronie występującej całą kwotę należności, która zostanie odzyskana.

Przekazując kwotę należności stronie występującej strona wezwana dostarcza również istotne informacje pozwalające zidentyfikować zainteresowaną osobę fizyczną lub prawną, o której mowa w art. 79 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli zezwalają na to przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne obowiązujące w państwie członkowskim strony wezwanej, strona ta może przyznać dłużnikowi odroczenie spłaty lub możliwość spłaty w ratach. Jakikolwiek odsetki naliczane przez stronę wezwaną w związku z odroczeniem spłaty również są przekazywane stronie występującej. Strona wezwana informuje następnie stronę występującą o każdej takiej decyzji.

Od daty otrzymania wniosku o odzyskanie należności strona wezwana nalicza odsetki za zwłokę w płatności, zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi obowiązującymi w państwie członkowskim strony wezwanej.”.

35. art. 81 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 81

Kwestionowanie należności lub tytułu wykonawczego oraz kwestionowanie środków egzekucyjnych

1. Jeżeli podczas procedury odzyskiwania należności strona zainteresowana kwestionuje należność, pierwotny tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję w państwie członkowskim strony wezwanej lub ważność powiadomienia dokonanego przez organ w państwie członkowskim strony występującej, wnosi ona skargę do właściwych organów państwa członkowskiego strony występującej zgodnie z przepisami ustawowymi obowiązującymi w tym państwie członkowskim. Strona występująca niezwłocznie powiadamia o wniesionej skardze stronę wezwaną. Strona zainteresowana może również poinformować stronę wezwaną o wniesionej skardze.

2. Gdy tylko strona wezwana otrzyma powiadomienie lub informację, o których mowa w ust. 1, od strony występującej albo od strony zainteresowanej, zawiesza postępowanie egzekucyjne do momentu podjęcia decyzji w tej sprawie przez właściwą władzę, o ile strona występująca nie wystąpi z wnioskiem o odzyskanie należności zgodnie z akapitem drugim niniejszego ustępu. Jeżeli strona wezwana uzna to za niezbędne oraz bez uszczerbku dla art. 84 rozporządzenia wykonawczego, może ona przyjąć środki zapobiegawcze gwarantujące odzyskanie należności w zakresie, w jakim przepisy ustawowe lub wykonawcze obowiązujące w jej własnym państwie członkowskim pozwalają na takie postępowanie w przypadkach podobnych należności.

Niezależnie od akapitu pierwszego, strona występująca może zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi obowiązującymi w jej własnym państwie członkowskim zwrócić się do strony wezwanej, by odzyskała kwestionowaną należność w zakresie, w jakim pozwalają na to odpowiednie przepisy ustawowe i wykonawcze oraz praktyka administracyjna obowiązujące w państwie członkowskim strony wezwanej. Każdy tego rodzaju wniosek należy uzasadnić. Jeżeli spór zostaje następnie rozstrzygnięty na korzyść dłużnika, strona występująca jest zobowiązana do zwrotu wszelkich odzyskanych kwot, wraz z należnym odszkodowaniem zgodnie z ustawodawstwem obowiązującym w państwie członkowskim strony wezwanej.

3. W przypadku gdy kwestionowane są środki egzekucyjne zastosowane w państwie członkowskim strony wezwanej lub ważność powiadomienia dokonanego przez organ strony wezwanej, skarga zostaje wniesiona do właściwego organu tego państwa członkowskiego zgodnie z jego przepisami ustawowymi i wykonawczymi.

4. [...]

5. [...]”.

(Uwaga: ust. 4 i 5 znajdują się w nowym art. 81a).

35a. nowy Po art. 81 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 81a

Wycofanie i zmiany

1. Strona występująca bezzwłocznie informuje stronę wezwaną o wszelkich późniejszych zmianach wprowadzonych we wniosku o odzyskanie należności lub o wycofaniu wniosku, podając przyczyny zmiany lub wycofania.

2. Jeżeli zmiana wniosku jest spowodowana decyzją odpowiedniego organu, o którym mowa w art. 81 ust. 1, strona występująca przekazuje tę decyzję wraz ze zmienionym jednolitym tytułem wykonawczym umożliwiającym egzekucję w państwie członkowskim strony wezwanej. Strona wezwana kontynuuje wówczas odzyskiwanie należności na podstawie zmienionego tytułu wykonawczego.

Środki odzyskiwania należności lub środki zabezpieczające zastosowane wcześniej na podstawie pierwotnego jednolitego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję w państwie członkowskim strony wezwanej mogą być nadal stosowane na podstawie zmienionego tytułu wykonawczego, chyba że zmiana wniosku jest spowodowana nieważnością pierwotnego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję w państwie członkowskim strony występującej lub pierwotnego jednolitego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję w państwie członkowskim strony wezwanej.

Art. 79 i 81 mają zastosowanie w odniesieniu do zmienionego tytułu wykonawczego.

3. Jeżeli wniosek jest zmieniany z jakichkolwiek innych powodów, a takie zmiany obejmują zmniejszenie kwoty należności, strona wezwana kontynuuje odzyskiwanie należności lub stosuje już przyjęte środki zabezpieczające, jednak ich wdrożenie jest ograniczone do wciąż nierozliczonej kwoty należności.”.

36. art. 82 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 82

Granice pomocy

1. Bez uszczerbku dla uprawnień do przyznawania pomocy, strona wezwana nie jest zobowiązana do:

a) udzielania pomocy, o której mowa w art. 78–81 niniejszego rozporządzenia, jeżeli z uwagi na sytuację dłużnika odzyskiwanie należności spowodowałoby poważne trudności gospodarcze lub społeczne w państwie członkowskim strony wezwanej w zakresie, w jakim przepisy ustawowe, wykonawcze lub praktyka administracyjna obowiązujące w państwie członkowskim strony wezwanej pozwalają na takie postępowanie w przypadku podobnych należności krajowych;

b) udzielania pomocy przewidzianej w art. 76–81 niniejszego rozporządzenia, jeżeli pierwotny wniosek oparty na art. 76–78 niniejszego rozporządzenia odnosi się do należności starszych niż pięć lat, licząc od terminu płatności należności w państwie członkowskim strony występującej do daty pierwotnego wniosku o udzielenie pomocy. Jeżeli jednak dana należność lub pierwotny instrument umożliwiający egzekucję w państwie członkowskim strony występującej są kwestionowane, za początek tego pięcioletniego okresu uznaje się moment stwierdzenia, że należność lub instrument umożliwiający odzyskanie należności nie mogą być dłużej kwestionowane.

Ponadto w przypadku gdy organy państwa członkowskiego strony występującej wyrażą zgodę na odroczenie terminu płatności lub spłatę w ratach, ten pięcioletni okres liczony jest od momentu, gdy cały termin płatności dobiegł końca.

Niemniej jednak w takich przypadkach strona wezwana nie jest zobowiązana do udzielenia pomocy w odniesieniu do należności starszych niż dziesięcioletnie, licząc od terminu płatności należności w państwie członkowskim strony występującej.

2. Strona wezwana powiadamia stronę występującą o powodach udzielenia odmowy na wniosek o udzielenie pomocy”.

37. art. 84 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 84

Środki zapobiegawcze

1. Na uzasadniony wniosek strony występującej strona wezwana stosuje środki zapobiegawcze, o ile są zgodne z jej ustawodawstwem krajowym i praktyką administracyjną, w celu zapewnienia odzyskania należności, w przypadku gdy należność lub tytuł wykonawczy umożliwiające egzekucję w państwie członkowskim strony występującej zostały zaskarżone w chwili składania wniosku lub w przypadku gdy należność nie jest jeszcze przedmiotem tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję w państwie członkowskim strony występującej, pod warunkiem że środki zapobiegawcze byłyby również możliwe w podobnej sytuacji na mocy przepisów krajowych i praktyk administracyjnych państwa członkowskiego strony występującej.

Dokument umożliwiający zastosowanie środków zapobiegawczych w państwie członkowskim strony występującej i dotyczący należności będącej przedmiotem ewentualnego wniosku o udzielenie wzajemnej pomocy jest załączany do wniosku o zastosowanie środków zapobiegawczych w państwie członkowskim strony wezwanej. Dokument ten nie podlega żadnemu zatwierdzeniu, uzupełnieniu ani zastąpieniu w państwie członkowskim strony wezwanej.

2. Do wniosku o zastosowanie środków zapobiegawczych można dołączyć inne dokumenty dotyczące należności wydane w państwie członkowskim strony występującej.

3. Do celów stosowania akapitu pierwszego stosuje się odpowiednio przepisy i procedury określone w art. 78, 79, 81 i 82 niniejszego rozporządzenia”.

38. Art. 85 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Strona wezwana odzyskuje od zainteresowanej osoby fizycznej lub prawnej, i zatrzymuje, wszelkie poniesione koszty związane z odzyskiwaniem należności, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi państwa członkowskiego strony wezwanej, mającymi zastosowanie do podobnych należności.

1a. W przypadku gdy koszty związane z odzyskiwaniem należności nie mogą zostać odzyskane od dłużnika wraz z kwotą należności, koszty te są odliczane od kwoty, która została rzeczywiście odzyskana albo, jeżeli nie jest to możliwe, zwracane przez stronę występującą. Strona występująca i strona wezwana mogą uzgodnić sposób zwrotu w danej sprawie lub mogą uzgodnić odstępnie od wymagania zwrotu takich kosztów”.

39. Po art. 85 dodaje się art. 85a w brzmieniu:

„Artykuł 85a

Obecność w urzędach administracyjnych oraz udział w postępowaniu administracyjnym

1. Za porozumieniem strony występującej i strony wezwanej oraz zgodnie z ustaleniami przyjętymi przez stronę wezwaną, urzędnicy upoważnieni przez stronę występującą mogą, w celu wspierania wzajemnej pomocy przewidzianej w niniejszej sekcji:

a) przebywać w urzędach, w których wykonują swoje obowiązki organy administracyjne państwa członkowskiego strony wezwanej;

b) być obecni podczas postępowań administracyjnych prowadzonych na terytorium państwa członkowskiego strony wezwanej;

c) asystować właściwym urzędnikom państwa członkowskiego strony wezwanej w trakcie postępowań sądowych w tym państwie członkowskim.

2. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1 lit. b), może przewidywać, że urzędnicy państwa członkowskiego strony wezwanej mogą przesłuchiwać osoby fizyczne i analizować dokumentację, pod warunkiem że jest to dozwolone w ustawodawstwie obowiązującym w państwie członkowskim strony wezwanej.

3. Urzędnicy upoważnieni przez stronę występującą, którzy korzystają z możliwości przewidzianych w ust. 1 i 2, muszą być zawsze w stanie przedstawić pisemne upoważnienie potwierdzające ich tożsamość oraz pełnioną funkcję urzędową.”;

39a. nowy Skreśla się art. 86.

39b. nowy W tytule IV rozdział III sekcja 2 dodaje się art. 86a w brzmieniu:

„Artykuł 86a

Uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustala dalsze przepisy dotyczące procedury odzyskiwania należności. Te akty wykonawcze ustanawiają:

a) praktyczne zasady niezbędne do stosowania niniejszej sekcji w odniesieniu do przesyłania informacji i dokumentów lub decyzji drogą elektroniczną danej osobie zgodnie z art. 4;

b) format jednolitego tytułu wykonawczego, o którym mowa w art. 79;

c) informacje, które strona wezwana ma przekazać stronie występującej o postępach lub skutkach wniosku oraz o mających zastosowanie w tym zakresie ramach czasowych;

d) środki, które mają zostać podjęte przez zainteresowane instytucje w przypadku zmiany lub wycofania roszczenia, które jest przedmiotem wniosku o odzyskanie należności;

e) dalsze szczegółowe przepisy niezbędne do wdrożenia art. 75 ust. 2, art. 76, 77, 78, 79, 80, 81, art. 82 ust. 1, art. 83 akapit drugi, art. 84, 85 i 85a; oraz

f) określenie minimalnego progu kwot, które mogą być przedmiotem wniosku o odzyskanie należności.

2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 76b rozporządzenia (UE) nr 883/2004”.

40. W art. 87 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 odniesienie do „art. 34” zastępuje się odniesieniem do „art. 1 lit. vb)”;

b) na końcu ust. 6 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Jeżeli jednak instytucja, do której wystąpiono o przeprowadzenie kontroli, wykorzystuje ustalenia kontroli również na własne potrzeby w zakresie przyznawania zainteresowanemu świadczeń na podstawie stosowanego przez nią ustawodawstwa, nie domaga się ona zwrotu kosztów, o którym mowa w zdaniu poprzednim”.

41. Skreśla się art. 89 ust. 3.

42. Skreśla się art. 92.

43. W art. 93 słowa „art. 87” zastępuje się słowami „art. 87–87b”.

44. Dodaje się art. 94a w brzmieniu:

„Artykuł 94a

Szczegółowe przepisy przejściowe

Do czasu wejścia w życie rozporządzenia (UE) XXXX art. 56 i 70 wersji rozporządzenia wykonawczego obowiązującej przed [data wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx] nadal mają zastosowanie do świadczeń dla bezrobotnych, o które wnioski złożono przed [Dz.U.: proszę wstawić dokładną datę – 24 miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx].

Art. 56 i 70 niniejszego rozporządzenia obowiązujące przed wejściem w życie rozporządzenia (UE) xxxx mają nadal zastosowanie do Luksemburga do [Dz.U.: proszę wstawić dokładną datę – trzy lata od daty rozpoczęcia stosowania określonej w art. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) xxxx].

Luksemburg może jednak powiadomić Komisję, że konieczne jest przedłużenie tego okresu o kolejne dwa lata. Takie powiadomienie o przedłużeniu jest dokonywane w odpowiednim czasie przed upływem trzyletniego okresu, o którym mowa w ustępie poprzednim. Powiadomienie jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym*.

Art. 73 niniejszego rozporządzenia obowiązujący przed wejściem w życie rozporządzenia (UE) xxxx nadal ma zastosowanie do procedur odzyskiwania należności rozpoczętych przed [Dz.U.: proszę wstawić dokładną datę – 24 miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx].

Tytuł IV rozdział III sekcja 3 niniejszego rozporządzenia obowiązujący przed wejściem w życie rozporządzenia (UE) xxxx nadal ma zastosowanie do wniosków i przypadków kwestionowania środków, gdy postępowania rozpoczęły się przed [Dz.U.: proszę wstawić dokładną datę – 24 miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) xxxx]”.

45. W art. 96 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 pozostaje jednak w mocy, z wyjątkiem art. 107, i nadal wywołuje skutki prawne do celów:”;

b) po ust. 1 dodaje się nowy ust. 1a:

„1a. Do celów ustawodawstwa, o którym mowa w ust. 1, zasady dotyczące przeliczania waluty reguluje art. 90 niniejszego rozporządzenia”.

Artykuł 3

Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Stosuje się je od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem zmian odnoszących się do art. 1, 3, art. 11 ust. 2, art. 12, art. 13 ust. 4a, art. 19, 20, 30, 32, 33, 34, 60a–65, 68, 68b i do załączników XII i XIII do rozporządzenia nr 883/2004 oraz do art. 5 ust. 1a–4, art. 14 ust. 1–5a, art. 14 ust. 12, art. 16, 19a, 23–25, 28, 31, 32, 54a–56, 67, 70, 73, 77–85 rozporządzenia nr 987/2009, które stosuje się od [Dz.U.: *proszę wstawić dokładną datę – 24 miesięcy od daty wejścia w życie*].

Zmiany dotyczące art. 64 rozporządzenia 987/2009 stosuje się od 1 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym rozporządzenie to weszło w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK DO ROZPORZĄDZENIA (UE) XXXX

W załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 883/2004 wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) w części I wprowadza się następujące zmiany:

-i. sekcja „ESTONIA” otrzymuje brzmienie:

„ESTONIA

Świadczenia alimentacyjne na mocy Ustawy o świadczeniach rodzinnych z 1 stycznia 2017 r.”;

(i) sekcja „SŁOWACJA” otrzymuje brzmienie:

„SŁOWACJA

Zastępcze świadczenie alimentacyjne na mocy ustawy nr 201/2008 o świadczeniach alimentacyjnych ze zmianami.”;

(ii) sekcja „SZWECJA” otrzymuje brzmienie:

„SZWECJA

Wsparcie utrzymania (rozdziały 17–19 kodeksu zabezpieczenia społecznego).”;

b) w części II wprowadza się następujące zmiany:

(i) skreśla się sekcję „WĘGRY”;

-ii. sekcja „POLSKA” otrzymuje brzmienie:

„POLSKA

Jednorazowa zapomoga z tytułu urodzenia dziecka (ustawa o świadczeniach rodzinnych).

Jednorazowe świadczenie z tytułu urodzenia dziecka, u którego zdiagnozowano poważną i nieodwracalną niepełnosprawność lub zagrażającą życiu nieuleczalną chorobę, która powstała w okresie rozwoju prenatalnego dziecka lub w trakcie porodu”;

(ii) skreśla się sekcję „RUMUNIA”;

-iii. sekcja „SŁOWACJA” otrzymuje brzmienie:

„SŁOWACJA

Zasiłek porodowy”;

(iii) po sekcji „FINLANDIA” dodaje się nową sekcję w brzmieniu:

„SZWECJA

Zasiłek adopcyjny (rozdział 21 kodeksu zabezpieczenia społecznego (2001:110)).”.

2. W załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

(i) sekcja „NIEMCY–AUSTRIA” otrzymuje brzmienie:

„NIEMCY–AUSTRIA

Art. 14 ust. 2 lit. g), h), i) oraz j) konwencji z dnia 4 października 1995 r. o zabezpieczeniu społecznym (określenie podziału kompetencji między obydwoma krajami w odniesieniu do spraw dotyczących zakończonego ubezpieczenia i do ukończonych okresów ubezpieczenia); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją”.

(ii) Skreśla się sekcję „HISZPANIA–PORTUGALIA”.

3. W załączniku III skreśla się sekcje „ESTONIA”, „HISZPANIA”, „CHORWACJA”, „WŁOCHY”, „LITWA”, „WĘGRY”, „NIDERLANDY”, „FINLANDIA” i „SZWECJA”.

4. W załączniku IV wprowadza się następujące zmiany:

a) po sekcji „NIEMCY” dodaje się sekcję „ESTONIA”;

b) po sekcji „CYPR” dodaje się sekcję „LITWA”;

c) po sekcji „WĘGRY” dodaje się sekcję „MALTA”;

d) po sekcji „POLSKA” dodaje się sekcję „PORTUGALIA”;

e) po sekcji „PORTUGALIA” dodaje się sekcję „RUMUNIA”;

f) po sekcji „SŁOWENIA” dodaje się sekcję „SŁOWACJA”;

g) po sekcji „SŁOWACJA” dodaje się sekcję „FINLANDIA”;

h) po sekcji „SZWECJA” dodaje się sekcję „ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO”.

5. W załączniku X wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się sekcję „REPUBLIKA CZESKA”;

b) w sekcji „NIEMCY” lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Świadczenia na pokrycie kosztów utrzymania w ramach podstawowego zabezpieczenia dla osób poszukujących pracy zgodnie z księgą II kodeksu socjalnego)”.

c) w sekcji „ESTONIA”:

(i) skreśla się lit. a);

(ii) [...];

d) w sekcji „WĘGRY” w lit. b) „;” zastępuje się „.” oraz skreśla się lit. c);

e) po sekcji „PORTUGALIA” dodaje się sekcję „RUMUNIA” w brzmieniu:

„RUMUNIA

Dodatek socjalny dla emerytów (nadzwyczajne rozporządzenie rządu nr 6/2009 ustanawiające minimalną gwarantowaną emeryturę socjalną, zatwierdzone ustawą nr 196/2009).”;

f) skreśla się sekcję „SŁOWENIA”;

fa) w sekcji „FINLANDIA” w lit. b) „;” zastępuje się „.” oraz skreśla się lit. c);

g) sekcja „SZWECJA” otrzymuje brzmienie:

„SZWECJA

- a) Dodatki mieszkaniowe dla osób otrzymujących emerytury lub renty (rozdziały 99–103) kodeksu zabezpieczenia społecznego);
- b) Zasiłek na pokrycie kosztów utrzymania osób starszych (rozdział 74 kodeksu zabezpieczenia społecznego).”;

h) w sekcji „ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO”, „.” na końcu lit. e) zastępuje się „.” i dodaje się literę w brzmieniu:

„f) Indywidualne świadczenie dla osób niepełnosprawnych (część dotycząca mobilności) (część 4 ustawy o reformie systemu opieki społecznej z 2012 r. oraz część 5 ustawy o reformie systemu opieki społecznej (dla Irlandii Północnej) z 2015 r. (S.I. 2015/2006 (N.I. 1))).”.

6. W załączniku XI wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji „REPUBLIKA CZESKA” obecny punkt otrzymuje oznaczenie pkt „1.” i dodaje się po nim nowy punkt w brzmieniu:

„2. Niezależnie od art. 5 i 6 niniejszego rozporządzenia, aby przyznać świadczenie uzupełniające w odniesieniu do okresów ubezpieczenia przebytych na podstawie prawa dawnej Czeskiej i Słowackiej Republiki Federacyjnej, można uwzględnić jedynie te okresy ubezpieczenia, które przebyto na podstawie prawa czeskiego, w celu spełnienia warunku, zgodnie z którym konieczne jest bycie uprawnionym do czeskiej emerytury przez co najmniej jeden rok w trakcie ustalonego okresu po dacie rozwiązania republiki federacyjnej (§ 106a ust. 1 lit. b) ustawy nr 155/1995 Col. o ubezpieczeniach emerytalnych).”;

b) w sekcji „NIEMCY” pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do celów przyznania świadczeń pieniężnych na mocy §47(1) SGB V, §47(1) SGB VII i §24 SGB V ubezpieczonym mieszkającym w innym państwie członkowskim w ramach niemieckich systemów ubezpieczeń oblicza się płacę netto, która jest wykorzystywana do oszacowania świadczeń tak, jakby ubezpieczony mieszkał w Niemczech, chyba że ubezpieczony wystąpi o oszacowanie na podstawie płacy netto, którą faktycznie otrzymuje. Do celów przyznania świadczenia z tytułu urlopu rodzicielskiego na mocy ustawy federalnej dotyczącej zasiłków dla rodziców oraz ustawy dotyczącej urlopów rodzicielskich (BEEG) osobom mieszkającym w innym państwie członkowskim niemiecka instytucja właściwa dla świadczeń z tytułu urlopu rodzicielskiego oblicza średni miesięczny uzyskany dochód na mocy §§2c–2f ustawy do ustalenia wysokości świadczeń społecznych tak, jak gdyby dana osoba mieszkała w Niemczech. W ten sposób, jeśli IV przedział podatku ma zastosowanie na mocy drugiego zdania §2e(3) BEEG, ponieważ beneficjent nie był klasyfikowany w żadnym niemieckim przedziale podatkowym w okresie poddanym ocenie, osoba ta może wnioskować o ustalenie wysokości świadczenia z tytułu urlopu rodzicielskiego na podstawie jej aktualnego dochodu netto opodatkowanego w państwie członkowskim zamieszkania.”;

c) w sekcji „ESTONIA” obecny punkt otrzymuje oznaczenie pkt „1.” i dodaje się po nim nowy pkt 2 w brzmieniu:

„2. Do celu proporcjonalnego wyliczania świadczenia związanego ze zdolnością do pracy zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, okresy zamieszkania przebyte w Estonii będą uwzględnione począwszy od 16 roku życia do czasu zaistnienia zdarzenia.”;

ca) sekcja „MALTA” otrzymuje brzmienie:

„MALTA

Przepisy szczególne dotyczące urzędników służby cywilnej

a) Wyłącznie do celów stosowania art. 49 i 60 niniejszego rozporządzenia osoby zatrudnione na mocy ustawy o siłach zbrojnych Malty (rozdział 220 ustawodawstwa maltańskiego), ustawy o policji (rozdział 164 ustawodawstwa maltańskiego), ustawy o więziennictwie (rozdział 260 ustawodawstwa maltańskiego) i ustawy o ochronie cywilnej (rozdział 411 ustawodawstwa maltańskiego) traktowane są jak urzędnicy służby cywilnej.

b) Emerytury lub renty wypłacane na mocy wspomnianych powyżej ustaw i na mocy rozporządzenia o emeryturach i rentach (rozdział 93 ustawodawstwa maltańskiego) uznawane są – wyłącznie do celów art. 1 lit. e) rozporządzenia – za »systemy specjalne dla urzędników służby cywilnej«;

d) w pozycji „NIDERLANDY” wprowadza się następujące zmiany:

(i) ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) Przepisy Zorgverzekeringswet (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych) oraz Wet langdurige zorg (ustawy o opiece długoterminowej) dotyczące odpowiedzialności za opłacanie składek stosuje się do osób, o których mowa w lit. a) oraz członków ich rodzin. W odniesieniu do członków rodziny składki są pobierane od osoby, której pierwotnie przysługuje prawo do opieki zdrowotnej, z wyjątkiem członków rodzin personelu wojskowego mieszkających w innym państwie członkowskim, od których składki pobierane są bezpośrednio.”;

(ii) ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) Przepisy Zorgverzekeringswet (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych) dotyczące opóźnionego ubezpieczenia stosuje się odpowiednio w przypadku opóźnionej rejestracji w CAK (Instytucji Administracji Centralnej) w odniesieniu do osób, o których mowa w pkt 1 lit. a) ppkt (ii).”;

(iii) ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) Osoby uprawnione do świadczeń rzeczowych na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego innego niż Niderlandy, zamieszkujące lub przebywające czasowo w Niderlandach, są uprawnione do świadczeń rzeczowych zgodnie z polisą oferowaną ubezpieczonym w Niderlandach przez instytucję ich miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, z uwzględnieniem art. 11 ust. 1, 2 i 3, art. 19 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 Zorgverzekeringswet (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych), a także do świadczeń rzeczowych określonych w Wet langdurige zorg (ustawy o opiece długoterminowej).”;

iv. ust. 1 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) Do celów stosowania art. 23–30 niniejszego rozporządzenia następujące świadczenia (a także emerytury i renty objęte tytułem III rozdział 4 i 5 niniejszego rozporządzenia) są traktowane jako emerytury i renty należne na mocy ustawodawstwa Niderlandów:

- emerytury i renty na mocy ustawy o prywatyzacji ABP (Wet privatisering ABP);
- emerytury i renty na mocy ustawy o umożliwieniu wojskowym przechodzenia na emeryturę (Kaderwet militaire pensioenen);
- świadczenia z tytułu niezdolności do pracy na mocy ustawy o świadczeniach z tytułu niezdolności do pracy dla wojskowych (Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen) (ustawa o świadczeniach dla wojskowych z tytułu niezdolności do pracy);
- emerytury i renty na mocy ustawy o prywatyzacji kolejowego funduszu emerytalnego (Wet privatisering Spoorwegpensioenfonds);

- emerytury i renty przyznane na podstawie Reglement Dienstvoorwaarden Nederlandse Spoorwegen (rozporządzenia w sprawie warunków zatrudnienia w Kolejach Niderlandzkich);
- świadczenia przyznawane osobom przed osiągnięciem ustawowego wieku emerytalnego w systemie emerytalnym, którego celem jest zapewnienie świadczeń osobom zatrudnionym i byłym pracownikom najemnym w podeszłym wieku, lub w przypadku przedwczesnego odchodzenia z rynku pracy na mocy rozporządzenia lub układu zbiorowego pracy lub umowy o pracę, gdy dotyczą przedwczesnego odchodzenia z rynku pracy lub rozporządzenia dotyczącego przedwczesnego opuszczania rynku pracy dla osób w wieku co najmniej 55 lat;
- świadczenia przyznawane wojskowym i urzędnikom służby cywilnej w ramach systemu mającego zastosowanie w przypadku redukcji etatów, przeniesienia na emeryturę i wcześniejszej emerytury;
- świadczenia przyznawane krewnym pozostałym przy życiu otrzymującym renty rodzinne na mocy jednego z wyżej wymienionych rozporządzeń lub kilku z nich;
- pozostałe świadczenia z tytułu inwalidztwa, podeszłego wieku i renty rodzinne w systemie ubezpieczeń grupowych na mocy umów emerytalnych lub rozporządzenia w sprawie emerytur i rent w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach (Pensioenwet).”;

v. po ust. 1 lit. f) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„fa) Osoba, o której mowa w art. 69 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych (Zorgverzekeringswet), która ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego ten, w którym ukończy 65 lat, otrzymuje świadczenie emerytalne lub rentowe lub zasiłek, który na podstawie ust. f) niniejszej sekcji jest traktowany jako świadczenie emerytalne lub rentowe płatne zgodnie z niderlandzkim ustawodawstwem, jest uważana za osobę ubiegającą się o emeryturę lub rentę zgodnie z art. 22 niniejszego rozporządzenia do czasu, kiedy osoba ta osiągnie wiek emerytalny zgodnie z art. 7a ustawy ogólnej o ubezpieczeniu emerytalnym (Algemene Ouderdomswet).”;

vi. ust. 1 lit h) otrzymuje brzmienie:

„h) Do celów art. 18 ust. 1 niniejszego rozporządzenia osoby, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt. (ii) niniejszego załącznika, przebywające czasowo w Niderlandach, są uprawnione do świadczeń rzeczowych zgodnie z polisą oferowaną ubezpieczonym w Niderlandach przez instytucję ich miejsca pobytu, z uwzględnieniem art. 11 ust. 1, 2 i 3, art. 19 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 Zorgverzekeringswet (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych), a także do świadczeń rzeczowych określonych w Wet langdurige zorg (ustawy o opiece długoterminowej).”;

e) po sekcji „AUSTRIA dodaje się sekcję „SŁOWACJA” w brzmieniu”:

„SŁOWACJA

Niezależnie od art. 5 i 6 niniejszego rozporządzenia, aby przyznać świadczenie uzupełniające w odniesieniu do okresów ubezpieczenia przebytych na podstawie prawa dawnej Czeskiej i Słowackiej Republiki Federacyjnej można uwzględnić jedynie te okresy ubezpieczenia, które przebyto na podstawie prawa słowackiego, w celu spełnienia warunku, zgodnie z którym konieczne jest bycie uprawnionym do słowackiej emerytury przez co najmniej jeden rok w trakcie ustalonego okresu po dacie rozwiązania republiki federacyjnej (§ 69b ust. 1 lit. b) ustawy nr 461/2003 Col. o ubezpieczeniach społecznych).”;

f) w sekcji „SZWECJA”:

(i) skreśla się pkt 1 i 2;

(ii) w pkt 3 słowa „(Ustawa 2000:798)” zastępuje się słowami:

„(Rozdział 6 ustawy o wdrożeniu kodeksu zabezpieczenia społecznego dotyczący rozdziałów 53–74)”;

- (iii) w pkt 4:
 - w treści słowa „rozdziałem 8 ustawy Lag (1962:381) om allmän försäkring (ustawa o powszechnym ubezpieczeniu)” zastępuje się słowami „rozdziałem 34 kodeksu zabezpieczenia społecznego”;
 - w lit. b) słowa „rozdziałem 8 sekcja 2 i 8 wspomnianej ustawy” zastępuje się słowami „rozdziałem 34 sekcja 3, 10 i 11 wspomnianej ustawy”, zaś słowa „ustawą o emeryturach naliczanych na podstawie dochodu (1998:674)” zastępuje się słowami „rozdziałem 59 kodeksu zabezpieczenia społecznego”;
- iv. w pkt. 5 lit. a) słowa „(ustawa 2000:461)” zastępuje się słowami „(rozdział 82 kodeksu zabezpieczenia społecznego)”;
- g) w sekcji „ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO”:
 - (i) pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 1. W przypadku gdy zgodnie z ustawodawstwem Zjednoczonego Królestwa osoba, która osiągnęła wiek emerytalny przed dniem 6 kwietnia 2016 r., może mieć prawo do emerytury, jeżeli:
 - a) składki byłego współmałżonka lub zarejestrowanego partnera są uwzględnione tak, jakby stanowiły własne składki zainteresowanego; lub

b) obecny lub były współmałżonek lub zarejestrowany partner zainteresowanego spełnił odnośne warunki dotyczące składek, to – o ile w obu przypadkach obecny lub były współmałżonek lub zarejestrowany partner wykonuje(-ywał) pracę najemną lub pracę na własny rachunek oraz podlegał ustawodawstwu co najmniej dwóch państw członkowskich – do określenia praw przysługujących w ramach ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa stosuje się przepisy tytułu III rozdział 5 niniejszego rozporządzenia. W takim przypadku zawarte we wspomnianym rozdziale 5 odniesienia do »okresów ubezpieczenia« należy rozumieć jako odniesienia do okresów ubezpieczenia przebytych przez:

i) obecnego lub byłego współmałżonka lub zarejestrowanego partnera, jeżeli wniosek składa:

- osoba pozostająca w związku małżeńskim lub zarejestrowany partner lub
- osoba, której małżeństwo lub związek partnerski przestało istnieć z powodów innych niż śmierć współmałżonka lub zarejestrowanego partnera lub

ii) byłego współmałżonka lub zarejestrowanego partnera, jeżeli wniosek składa:

- wdowa, wdowiec lub zarejestrowany partner, który bezpośrednio przed osiągnięciem wieku emerytalnego nie miał prawa do zasiłku dla owdowiałego rodzica lub
- wdowa, której mąż zmarł przed dniem 9 kwietnia 2001 r., która bezpośrednio przed osiągnięciem wieku emerytalnego nie miała prawa do zasiłku dla owdowiałej matki, zasiłku dla owdowiałego rodzica ani renty wdowiej lub która ma prawo jedynie do renty wdowiej związanej z wiekiem obliczonej zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, gdzie »renta wdowia związana z wiekiem« oznacza rentę wdowią wypłacaną po obniżonej stawce zgodnie z sekcją 39 ust. 4 ustawy z 1992 r. o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia.

Niniejsza litera nie ma zastosowania do osób, które osiągnęły wiek emerytalny w dniu 6 kwietnia 2016 r. lub później.

2. Do celów stosowania art. 6 niniejszego rozporządzenia do przepisów regulujących uprawnienia do dodatku pielęgnacyjnego, zasiłku z tytułu opieki i zasiłku dla osoby niepełnosprawnej, jak i indywidualnego świadczenia dla osób niepełnosprawnych, okres zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania, przebyty na terytorium państwa członkowskiego innego niż Zjednoczone Królestwo, jest uwzględniany w stopniu niezbędnym do spełnienia warunków dotyczących wymaganych okresów obecności w Zjednoczonym Królestwie przed dniem, w którym po raz pierwszy zaistniało uprawnienie do danego świadczenia.”;

(ii) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 46 niniejszego rozporządzenia, a w czasie, gdy zainteresowany podlega ustawodawstwu innego państwa członkowskiego, wystąpi u niego niezdolność do pracy prowadząca do inwalidztwa, to do celów sekcji 30a ust. 5 ustawy z 1992 r. o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia, części 1 ustawy o reformie systemu opieki społecznej z 2007 r. lub odpowiednich przepisów dla Irlandii Północnej, Zjednoczone Królestwo uwzględnia wszystkie okresy, w których ze względu na wspomnianą niezdolność do pracy zainteresowany otrzymał:

- i) świadczenia pieniężne z tytułu choroby lub zastępujące je wynagrodzenie lub
- ii) świadczenia w rozumieniu tytułu III rozdział 4 i 5 niniejszego rozporządzenia przyznane na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego ze względu na inwalidztwo wynikające z niezdolności do pracy,

tak jakby były one okresami, w których w stosownych przypadkach wypłacano świadczenie z tytułu krótkoterminowej niezdolności do pracy zgodnie z sekcją 30A ust. 1–4 ustawy z 1992 r. o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia, zasiłek dochodowy dla osób niepracujących (etap oceny) wypłacany zgodnie z częścią 1 ustawy o reformie systemu opieki społecznej z 2007 r. lub odpowiednimi przepisami dla Irlandii Północnej.

Stosując ten przepis, należy uwzględnić jedynie te okresy, w których zainteresowany był niezdolny do pracy w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa.”.

7. Po załączniku XI dodaje się następujące załączniki w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK XII

ŚWIADCZENIA Z TYTUŁU OPIEKI DŁUGOTERMINOWEJ PRYZNANE
W DRODZE ODSTĘPSTWA OD ART. 33A UST. 2

(Art. 33a ust. 2))

AUSTRIA

Świadczenie pieniężne z tytułu opieki długoterminowej (federalna ustawa o świadczeniu z tytułu opieki długoterminowej (BGBl. I) nr 110/1993 ze zmianami) udzielane w wyniku wypadków przy pracy lub chorób zawodowych jest koordynowane na mocy tytułu III rozdział 2 – Świadczenia z tytułu wypadku przy pracy i choroby zawodowej.

FRANCJA

a) Świadczenie z tytułu stałej obecności (kodeks zabezpieczenia społecznego, art. L.355-1) jest koordynowane na mocy tytułu III rozdział 4 – Świadczenia z tytułu inwalidztwa lub tytułu III rozdział 5 – Emerytura, w zależności od świadczenia, do którego wypłacany jest dodatek pielęgnacyjny.

b) Dodatkowe świadczenie z tytułu stałej obecności (kodeks zabezpieczenia społecznego, art. L.434-2) jest koordynowane na mocy tytułu III rozdział 2 – Świadczenia z tytułu wypadku przy pracy i choroby zawodowej.

NIEMCY

Świadczenia z tytułu opieki długoterminowej w przypadku wypadków przy pracy i chorób zawodowych (księga VII niemieckiego kodeksu socjalnego ust. 44) są koordynowane na mocy tytułu III rozdział 2 – Świadczenia z tytułu wypadku przy pracy i choroby zawodowej.

POLSKA

Dodatek pielęgnacyjny (ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) jest koordynowany na mocy tytułu III rozdział 4 – Świadczenia z tytułu inwalidztwa lub tytułu III rozdział 5 – Emerytura, w zależności od świadczenia, do którego wypłacany jest dodatek pielęgnacyjny”.

„ZAŁĄCZNIK XIII

PIENIĘŻNE ŚWIADCZENIA RODZINNE MAJĄCE NA CELU ZASTĄPIENIE DOCHODU PODCZAS OKRESÓW PRZEZNACZONYCH NA WYCHOWYWANIE DZIECI

(Art. 68b)”.

Część I Pieniężne świadczenia rodzinne, które mają zastąpić dochód podczas okresów przeznaczonych na wychowywanie dzieci¹¹

(Art. 68b ust. 1)

11 Cypr, Grecja, Malta, Irlandia, Niderlandy i Zjednoczone Królestwo poinformowały, że ich zdaniem żadne z zapewnianych przez nie świadczeń rodzinnych nie kwalifikuje się jako pieniężne świadczenie rodzinne, które ma zastąpić dochód podczas okresów przeznaczonych na wychowywanie dzieci (Uwaga: przypis ten ma charakter wyłącznie informacyjny i nie zostanie uwzględniony w ostatecznej wersji aktu zamieszczonej w Dz.U.).

AUSTRIA

- (a) Zryczałtowany zasiłek z tytułu opieki nad dzieckiem (ustawa o zasiłku z tytułu opieki nad dzieckiem, 2001/103)
- (b) Zasiłek z tytułu opieki nad dzieckiem zastępujący dochód z działalności zarobkowej (ustawa o zasiłku z tytułu opieki nad dzieckiem, 2001/103)
- (c) Premia partnerska (ustawa o zasiłku z tytułu opieki nad dzieckiem, 2001/103)

BELGIA

Prawo do urlopu wychowawczego w ramach przerwy w pracy zawodowej (dekret królewski z dnia 29 października 1997 r. o wprowadzeniu urlopu wychowawczego w ramach przerwy w pracy zawodowej)

BULGARIA

- (a) Świadczenie z tytułu ciąży i porodu (kodeks zabezpieczenia społecznego, opublikowany w Dz.U. nr. 110 z 17.12.1999 r., obowiązujący od 1 stycznia 2000 r.) począwszy od 6. miesiąca życia dziecka
- (b) Świadczenie z tytułu adopcji dziecka w wieku od 2 do 5 lat (kodeks zabezpieczenia społecznego, opublikowany w Dz.U. nr. 110 z 17.12.1999 r., obowiązujący od 1 stycznia 2000 r.)
- (c) Świadczenie z tytułu wychowywania małego dziecka (kodeks zabezpieczenia społecznego, opublikowany w Dz.U. nr. 110 z 17.12.1999 r., obowiązujący od 1 stycznia 2000 r.)

REPUBLIKA CZESKA

Zasiłek rodzicielski (ustawa o państwowej pomocy społecznej nr 117/1995 Coll. ze zmianami)

DANIA

- a) Rekompensata za wynagrodzenie (ustawa o zrównaniu zasiłku macierzyńskiego w sektorze prywatnym) od 15. tygodnia po porodzie
- b) Pieniężne świadczenia macierzyńskie i ojcowskie (jednolity tekst ustawy o uprawnieniach do urlopu i świadczeniach z tytułu urodzenia dziecka) od 15. tygodnia po porodzie

ESTONIA

Świadczenie rodzicielskie (ustawa o świadczeniach rodzinnych z dnia 15 czerwca 2016 r.)

FINLANDIA

Zasiłek rodzicielski (ustawa o ubezpieczeniu zdrowotnym, 1224/2004)

FRANCJA

- a) Dodatek z tytułu swobody wyboru wymiaru działalności zawodowej (dzieci urodzone/adoptowane przed dniem 1 stycznia 2015 r.) (art. 60-II ustawy o finansowaniu zabezpieczenia społecznego z 2004 r.)
- b) Zasiłek wychowawczy dzielony między rodziców (PreParE) (dzieci urodzone od dnia 1 stycznia 2005 r.) (art. 8-I-7 – ustawa nr 2014-873 z dnia 4 sierpnia 2014 r. o zapewnieniu rzeczywistej równości kobiet i mężczyzn)

NIEMCY

Zasiłek rodzicielski (ustawa o zasiłkach rodzicielskich i urlopie wychowawczym)

WĘGRY

Zasiłek z tytułu opieki nad dzieckiem (ustawa LXXXIII o usługach systemu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego z 1997 r.)

WŁOCHY

Zasiłek z tytułu urlopu rodzicielskiego (dekret ustawodawczy z 26 marca 2001 r. nr 151)

ŁOTWA

Świadczenie rodzicielskie (ustawa o świadczeniach na wypadek macierzyństwa i o ubezpieczeniu zdrowotnym z dnia 6 listopada 1995 r.)

LITWA

Zasiłek wychowawczy (ustawa Republiki Litewskiej nr IX-110 o zabezpieczeniu społecznym na wypadek choroby i macierzyństwa z dnia 21 grudnia 2000 r. ze zmianami)

LUKSEMBURG

Zasiłek zastępujący dochód w okresie korzystania z urlopu wychowawczego (ustawa z dnia 3 listopada 2016 r. o zmianie przepisów o urlopie wychowawczym)

POLSKA

- a) Dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego (ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych)
- b) Świadczenie rodzicielskie (ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych)

PORTUGALIA

- a) Zasiłek rodzicielski (dekrety z mocą ustaw nr 89/2009 z 9 kwietnia 2009 r. oraz nr 91/2009 z dnia 9 kwietnia 2009 r.) począwszy od 7. tygodnia po porodzie
- b) Przedłużony zasiłek rodzicielski (dekrety z mocą ustaw nr 89/2009 z 9 kwietnia 2009 r. oraz nr 91/2009 z dnia 9 kwietnia 2009 r.)
- c) Zasiłek adopcyjny (dekrety z mocą ustaw nr 89/2009 z 9 kwietnia 2009 r. oraz nr 91/2009 z dnia 9 kwietnia 2009 r.)

RUMUNIA

Miesięczna rekompensata z tytułu wychowywania dziecka (rządowe rozporządzenie nadzwyczajne nr 111 z dnia 8 grudnia 2010 r. o urlopie rodzicielskim i miesięcznej rekompensacie z tytułu wychowywania dziecka, z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami)

SŁOWACJA

Zasiłek rodzicielski (ustawa o zasiłku rodzicielskim nr 571/2009 ze zmianami)

SŁOWENIA

- (a) Rekompensata rodzicielska (ustawa o ochronie rodzicielstwa i świadczeniach rodzinnych, Dziennik Urzędowy nr 26/14 i 15/90, ZSDP-1)
- (b) Zasiłek rodzicielski (ustawa o ochronie rodzicielstwa i świadczeniach rodzinnych, Dziennik Urzędowy nr 26/14 i 15/90, ZSDP-1)

SZWECJA

Świadczenie rodzicielskie (ustawa o zabezpieczeniu społecznym)

Część II Państwa członkowskie przyznające świadczenia rodzinne, o których mowa w art. 68b, w całości

(Art. 68b ust. 2)

ESTONIA

FINLANDIA

LITWA

LUKSEMBURG

SZWECJA.”.